EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 270, Aralık 2010

Gericiliğin ağırlığı ve devrimci çıkış yolu

Türkiye birçok açıdan yeni bir döneme giriyor, burjuva düzen tablosu giderek netleşiyor. Burjuva gericiliğinin iç çatışmasında dinsel gericiliğin devleti ele geçirme doğrultusunda aldığı belirgin mesafe, toplumsal-kültürel yaşama biçim verme girişimleriyle yeni boyutlar kazanmış bulunuyor. Düzen muhalefeti düzenin iç ve dış efendilerine güven vermek arayışı ve çabası içinde. Dolayısıyla hükümetin onların hizmetindeki temel icraatlarına karşı suskun durumda. Bu tablo karşısında toplumsal muhalefetin durumuna bakıldığında ise, Kürt ulusal hareketi kendi çizgisinde yapabileceklerini yapıyor olsa da, toplum genelinde anlamlı bir çıkıştan sözedebilmek mümkün değil.

Son iki yıldır sınıf hareketinde yaşanan kısmi canlanma toplum ölçüsünde sarsıcı bir etki yaratan TEKEL direnişi ile yeni bir safhaya ulaşmış, Taksim 1 Mayıs'ının kazanılması ise buna ayrı bir güç katmıştı. Ancak TEKEL direnişinin sendika ağalarının ihaneti sonucu ortada bırakılmasıyla birlikte, toplumsal hareketliliğin önünün açılması açısından son derece önemli bir olanak heba edilmiş oldu. O günden bugüne tekil işçi direnişleri belirgin bir yayılma eğilimi gösterse de, Kürt ve zaman zaman da Alevi dinamikleri üzerinden belli hareketlilikler yaşansa da, bunlar bu haliyle sol eksenli bir toplumsal muhalefetin gelişmesinin önünü açma güç ve imkanlarına sahip değildir.

Bugün işçi sınıfının ve emekçilerin denetim altında tutulmasını kolaylaştıran çok yönlü bir gerici ideolojik-politik kuşatma gerçeği ile yüzyüzeyiz. Bu kuşatmada özellikle dinsel gericilik iktidar gücü olmanın da olanakları üzerinden belirgin bir biçimde öne çıkmış, gelinen yerde toplum yaşamın tüm alanları üzerine bir ağırlık olarak çökmüştür.

Dinsel gericiliğin kuşatması

Cemaatlerin ve tarikatların hemen tamamını çatısı altında toplayan gericilik odağı AKP, başta ABD olmak üzere batılı emperyalistlerin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin tam desteği sayesinde, özellikle son üç yıllık süreçte hedefleri doğrultusunda oldukça önemli bir mesafe katetmiş bulunmaktadır. Dinsel gericilik, içerde ve dışarda emperyalizmin ve büyük burjuvazinin çıkar ve tercihlerinin örtüşmesinden en iyi bir biçimde yararlanmış, bunu gerçek bir iktidar gücü haline gelebilmek doğrultusunda etkin bir biçimde kullanmayı başarmıştır.

"Milli Güvenlik Siyaset Belgesi"nin yeniden düzenlenmesi ve "irtica"nın artık bir tehdit olmaktan çıkarılması, dinci gericiliğin aldığı mesafenin en özlü ifadesidir. Tüm cumhuriyet dönemi boyunca tehdit sayılan "irtica"nın artık bir iktidar gücü haline geldiği, böylece devletin "gizli anayasa"sı üzerinden de resmen tescil edilmiş

olmaktadır.

Anayasa referandumu başarısının artırdığı moral güç ve özgüvenle dinci gericilik giderek daha da pervasızlaşmaktadır. Yüksek yargı üzerinden devletin ele geçirilmesi çerçevesinde atılan son adımların yanısıra, dinsel değerleri ve yaşam biçimini topluma dayatma eğilimi artık çok daha açık bir biçimde sergilenmektedir. (Türbanda alınan mesafe ve sorunun artık ilkokullara kadar taşınması, Diyanet'e yeni misyonlar tanımlanması, kadrosal olarak genişletilmesi ve bunun görülmemiş ölçülerde bir dev bütçe ile tamamlanması, yaşam biçimlerine yönelik olarak sonu gelmez doğrudan ya da dolaylı müdahaleler vb., bunun şu sıralar dışavuran örnekleridir.)

Toplumsal yaşamın üzerine giderek daha büyük bir ağırlık olarak çöken dinsel gericilik asıl gücünü hala da emperyalizm ve büyük burjuvazininin ihtiyaçlarına yanıt verebilmesinden almaktadır. ABD ve İsrail ile yaşanan tüm gerilimlere, dinsel gericiliğin siyasal planda ve toplumda bu denli güç kazanmasından duyulan rahatsızlığa rağmen, mevcut koşullarda bir alternatifi olmadığı ve uşaklık hizmetlerinde esasa ilişkin sorunlar yaşanmadığı ölçüde AKP'ye verilen destek de sürmektedir.

Nitekim son NATO Zirvesinde atılan "Füze kalkanı" adımı ile, bugüne kadar olduğu gibi bundan böyle de emperyalizme uşaklık çizgisinin tüm gereklerinin yerine getirileceği, AKP tarafından bir kez daha teyid edilmiştir. Özellikle ABD emperyalizminin, NATO'nun yeni konsepti açısından önem taşıyan bu proje üzerinden AKP'yi sınavdan geçirdiği bilinmektedir. Doğal olarak AKP, gerçekte kendisini son derece güç durumda bırakacak ve dış politikasında ciddi sıkıntılara yolaçacak bu istemin karşısına çıkma gücünü bulamamış, böylece "Füze kalkanı"nın Türkiye topraklarına yerleştirilmesi sorunsuzca karara bağlanabilmiştir. Bu yeni saldırgan projenin sadece İran'ı ve öteki bazı büyük emperyalist güçleri değil fakat tüm bölge halklarını hedeflediği açık biçimde gözler önündedir. Buna rağmen AKP uşaklıkta kusur etmemiştir ve öte yandan başta CHP olmak üzere düzen muhalefetinden dişe dokunur bir ses çıkmamıştır. Zira onlar da emperyalizmin istem ve ihtiyaçlarına yanıt vermeden iktidara gelemeyeceklerini çok iyi bilmekte ve bunun gerektirdiği bir çizgide hareket etmektedirler. Böylece de AKP'nin işini hepten kolaylaştırmaktadırlar.

Üçüncü bir kez seçim kazanmayı, böylece bugüne kadar elde ettiklerini genişletmeyi ve sağlamlaştırmayı hedefleyen AKP'yi bu süreçte zorlayabilecek olan en önemli etken Kürt sorunu, dolayısıyla Kürt hareketi idi. Hele de şaşaalı iddialarla gündeme getirilen "Kürt açılımı"nın çökmesinin ardından. Ancak Kürt hareketinin "ateşkes/silahlı çatışma" kısır döngüsünü aşamayan politik çizgisi, AKP'nin bir kez daha yeni bir manevra yapmasını kolaylaştırmış, Abdullah Öcalan'ın "muhatap" alınması üzerinden bir kez daha uzatılan "ateşkes", en azından şimdilik bu gericilik odağına soluklanma imkanı vermiştir. Kürt hareketi cephesinden gelen son açıklamalar bu konuda işinin çok da kolay olmadığının işaretlerini veriyor olsa bile durum halen budur. Kürt hareketi şu evrede büyük bir sınavdan geçmektedir. Kapalı kapılar ardında verilen aldatıcı ve oyalayıcı sözler üzerinden AKP'nin işini bir kez daha kolaylaştırmak, Kürt hareketinin faturası Kürt halkı kadar tüm Türkiye halklarına çıkacak ağır bir hatası olacaktır.

Düzen solunun açmazı ve sınırları

Sekiz yıldır hizmetlerinden en iyi biçimde yararlanıyor olsalar da büyük burjuvazinin TÜSİAD eksenli kesimleri ile emperyalist odakların gelinen yerde AKP'yi dengeleyecek ve duruma göre ona alternatif oluşturacak bir muhalefet arayışı içinde oldukları bilinmektedir (Bkz., ***Referandum Sonrası Düzen Siyaseti***, *Ekim*, Sayı: 268, Ekim 2010). Bu çerçevede son zamanlarda CHP üzerinde özellikle durulmakta, partideki

liderlik değişimi bu açıdan bir fırsat olarak değerlendirilmektedir. CHP bir yandan AKP karşısında alternatif bir güç olarak desteklenirken, öte yandan izlediği çizgide büyük burjuvazi ve emperyalistler için sorun oluşturan yönler törpülenmekte, özellikle "açılım"ların yükünü ve sorumluluğunu AKP ile paylaşacak bir kıvama getirilmeye çalışılmaktadır.

Liderlik değişiminden beri CHP'de sol söylem belirgin biçimde öne çıkarılmakta ve bunun inandırıcılığı bazı sembolik jestlerle pekiştirilmek istenmektedir. Kuşkusuz amaç bir kez daha tüm sol potansiyeli, emekçilerin sola açık tüm kesimlerini, gelişme potansiyeli taşıyan toplumsal muhalefeti bloke etmektir. Bu gerçekte düzenin iç ve dış efendilerinin CHP'den beklediği asli misyondur. Dinsel gericiliğin toplum üzerinde oluşturduğu dayanılmaz ağırlık ile bunun beslediği umutsuzluk ve yılgınlık ise halen CHP'nin en büyük avantajıdır.

Düzen solunun emekçi kitlelerden kopmuş olması, gerçekte düzenin efendilerini uzun yıllardır rahatsız eden bir sorundur. Zira, işçi sınıfı ve emekçilerin nispeten ileri ve sola açık kesimlerini, sola eğilimli toplumsal katmanları düzenin etki alanında tutabilmek, gelişebilecek bir toplumsal muhalefeti dizginleyebilmek için düzen solu, burjuva düzen açısından her zaman temel bir ihtiyaçtır. Bugün buna bir de dinsel gericiliğin dizginlenmesi ve giderek alternatifinin yaratılması ihtiyacı eklenmiştir.

Sol bir muhalefet ancak sol kimliğe ve değerlere sahip çıkılarak, demokratik ve sosyal sorunlar üzerinden politika yapılarak başarılabilir. CHP yıllardır bundan geri durduğu gibi, bugün estirilen "değişim" rüzgarıyla yaratılan atmosfere rağmen hala da bu çerçevede etkili ve emekçiler nezdinde inandırıcı bir muhalefet yürütememektedir. Bu doğrultuda attığı bir takım adımlar, hemen ardından yapılan açıklamalar ya da alınan tutumlarla boşa çıkarılmakta, dahası türban sorununda olduğu gibi AKP'ye dolgu malzemesi olunabilmektedir. Emperyalizme ve büyük burjuvaziye, onun saldırı politikalarına herhangi bir itiraz sözkonusu değildir. Asalak sermaye sınıfı mensupları "sanayinin kamu görevlileri" ilan edilmekte, partinin en üst kademelerinde onlara yer açılmakta, ya da örneğin ülkeyi bölge halklarına karşı yeni düzeyde bir saldırı üssü haline getiren "füze kalkanı" projesine göstermelik olarak bile bir itiraz yöneltilmemektedir. Gerçekte bu CHP'nin 12 Eylül sonrası izlediği çizginin bir devamıdır. Son liderlik değişimi ile birlikte yapılmakta olan ise sol kimlikten kopmuşluk görüntüsünü gidermeye çalışmaktır. Kuşkusuz yalnızca görüntüde.

12 Eylül sonrası süreçte düzen siyasetinde emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin program ve politikalarına aykırı davranabilme imkanları tükenmiştir. Burjuva düzen partileri, hangi etiketi taşırlarsa taşısınlar, iktidara gelebilmek için emperyalizmin ve büyük burjuvazinin ihtiyaçlarına, istem ve çıkarlarına yanıt vermek durumundadırlar.

CHP de bunun gereklerine uygun davranmak zorunda kaldığı içindir ki, zaten iğreti olan "sosyal demokrat" kimliği iyiden iyiye aşınmış, giderek belirgin biçimde gerici bir "merkez" partisi konumu kazanmıştır. Sol değerlere sırtını dönen, kitlelerin demokratik ve sosyal istemleri ile ilgilenmeyen, sömürü ve bağımlılığa karşı çıkmayan, program ve politikaları diğer düzen partilerinden farklılık taşımayan düzen solunun kaçınılmaz akibeti, işçi ve emekçi kitlelerden kopmak olmuştur. İşçi ve emekçilerin önemli bir kesimi sosyal demagojiyi daha başarılı bir biçimde kullanan dinci partiye yönelmiştir.

Bugün düzenin ihtiyaçları çerçevesinde emekçi kitlelerin karşısına sol muhalif kimlik üzerinden çıkarılmaya çalışılsa da, CHP'nin '70'li yıllarda yaşandığı türden bir rüzgar estirmesi, bu temelde güç kazanması mümkün değildir. Dinsel gericiliğin dizginlenmesi beklentisi üzerinden reformist solun bir kesiminde yeni ham hayallere de zemin hazırladığı için, bu nokta üzerinde durmak istiyoruz.

'6●'lı ve '7●'li yıllarda genelde solun güç kazanmasının temel dinamiği, dünyada devrim dalgasının sürüyor olmasının oluşturduğu uygun atmosferin yanısıra, Türkiye'deki büyük sosyal uyanış ve mücadele olmuş, kitle hareketindeki bu yükselişin etkisi parlamentoda da düzen solunun güç kazanması üzerinden yansımasını bulmuştur.

Bugün koşullar tümüyle farklıdır ve düzen solunun bugünkü zayıflığı ve bunalımının gerisinde aynı zamanda bu vardır. 12 Eylül'le birlikte devrimci hareket ve toplumsal muhalefet ezilmekle kalmamış, sonrasında da solu ezme ve sindirme politikası sistematik olarak sürdürülmüş, devrimci harekete büyük darbeler vurulmuştur. Solun önemli bir bölümü düzenin icazet alanına itilmiş, sosyal mücadelenin gelişmesinin önü başarıyla kesilmiştir. Bu süreçte "sosyal-demokrat" etiketli partiler de gerici burjuva partileri haline gelmişlerdir.

Oysa '7●'li yıllarda Ecevit liderliğinde ve "ortanın solu" adı altında sahneye çıkan burjuva akım o gün için bir parça inandırıcılık taşıyan reformist sol bir söyleme sahipti. Orta katmanların "ulusal" ve "demokratik" duyarlılıklarına seslenerek, anti-faşist ve anti-emperyalist söylemler kullanarak, sosyal sorunlar üzerinden politika yaparak, kitleleri etkilemeyi başarabiliyordu. '7●'li yılların sola yönelimi kolaylaştıran toplumsal atmosferi, yükselen kitle hareketi ile devrimci mücadelenin genel etkisi de düzen solunun güç kazanmasını kolaylaştırıyordu.

Bugün ise sosyal-siyasal açıdan atmosfer tümüyle farklı. Sınıf ve kitle hareketi bir çıkış yolu arıyor ve bunu yer yer zorluyor olsa da, sosyal mücadele planında yaşanan durgunluk sürüyor. Halihazırda toplumda sola yöneliş sözkonusu değil. Öte yandan CHP de salt söz olarak bile düzene toz konduracak herhangi bir söylem kullanmıyor. Tam tersine, sistemi olduğu gibi onaylıyor ve sahipleniyor, AKP'yi sorunların ve kötülüklerin tek kaynağı olarak göstermekle yetiniyor. İşin aslında düzenin iç ve dış efendilerine, AKP'nin verdiği hizmeti ben de verebilirim ve üstelik başağrıtıcı "yan sorunlar" yaratmaksızın mesajı vermeye çalışıyor. İşçi ve emekçilerin çıkar ve özlemlerine bir nebze olsun yanıt verecek politikalardan özenle uzak durduğu gibi, son otuz yılda oluşan ve AKP'nin sekiz yıllık iktidarı sonrasında gerçek bir ağırlığa dönüşen gerici toplumsal atmosferde toplumun geri ve gerici eğilimleri üzerinden politika yapmak yolunu tutuyor. Düne kadar şovenizmin bayraktarlığını yapıyordu, bugünse dinsel gericiliğin oluşturduğu atmosferle uyuma dayalı açılımlar yapıyor.

Bütün bu nedenlerle, özellikle de bugünün Türkiye'sinde, düzen solu hiçbir biçimde dinsel gericiliği dizginleyebilecek bir alternatif değildir, olamaz. İşçi sınıfı ve emekçiler sosyal mücadele alanına çıkarak toplumsal atmosferi değiştiremediği sürece, toplum için boğucu bir cendereye dönüşen dinsel gerici ağırlığı etkisizleştirmek mümkün olmayacaktır.

Reformist hayaller ve toplumsal gerçekler

Topluma günden güne daha fazla nüfuz eden dinsel gericilik sol kesimlerde umutsuzluğa ve bu da çaresizlik içinde düzen soluna umut bağlamaya yol açmaktadır. Kimi reformist çevreler tarafından referandum sonuçları parlamentarist bir bakışla ele alınmakta, sınıfsal gerçekler ve ayrımlar unutulmakta, %42'lik "hayır" oylarının dinci gericiliği dizginleyebilecek güçler bileşimini temsil ettiği düşünülebilmektedir. Burada reformist-parlamentarist bakış kendini tüm kabalığıyle dışa vurmaktadır. Herşey bir yana, karşı taraf olarak görülen o %58'lik bölüm içinde işçi sınıfı ve emekçilerin önemli bir kesimi yer almaktadır. Başka bir ifadeyle, işçi ve emekçilerin küçümsenemeyecek bir kesimi dinci gericiliğin ideolojik, politik ve kültürel denetimi altındadır, onun bugünkü ortak siyasal çatısı olarak AKP'nin etkisindedir ve onun oy depolarını oluşturmaktadır. Büyük kentlerin, özellikle de İstanbul'un oy dağılım tablosuna kabaca bir bakış, bunu bütün açıklığı ile göstermeye yeter.

Dinsel gericilik gücünü sadece büyük burjuvazi ve emperyalizmin ihtiyaçlarına yanıt vermesinden değil, aynı zamanda 12 Eylül'den bu yana sol hareketin ve toplumsal mücadelenin gelişmesine karşı dinci gericiliğin etkili bir dalgakıran olarak kullanılması politikasının yarattığı sonuçlardan almaktadır. İktisadi ve sosyal saldırılarla sersemletilen, yaşadığı ağır yıkıma karşı mücadeleyi yükseltemediği ölçüde çaresizliğe itilen emekçi kitleler, dinin başarıyla istismarı üzerinden düzene bağlanmaktadır.

Dolayısıyla dinsel gericiliğe karşı en etkili panzehir sosyal mücadelenin gelişmesidir. O halde öncelikli görev, referandumun %42'lik "hayırcı" kesimi içindekiler kadar %58'lik "evetçi" kesimi içindeki işçi ve emekçi katmanları da sınıf mücadelesine çekmek, bu mücadeleler içinde onların bilincini ve örgütlenmesini geliştirmek, ilerletmektir.

Parlamentarizmle kafayı bozanlar bu alandaki olası sınırlı bir başarının mantığını kavramaktan da uzaktırlar. İşçi ve emekçi kitleler sosyal mücade alanında etkili bir güç haline gelemedikleri sürece, parlamenter alan üzerinden de kazanımlar elde edemezler. Sınıflar mücadelesi deneyimlerinin döne döne doğruladığı bir gerçekliktir bu. Yakın dönemin Latin Amerika deneyimleri de (parlamentarist hayallerin depreşmesinde bu özgün deneyimlerin özel bir rolü vardır) bu açıdan oldukça öğreticidir. Chavez, Morales vb.'lerini parlamentoya taşıyan sol propagandaya dayalı bir faaliyetle sağlanan pasif bir oy desteği değil, fakat emekçilerin kitlesel militan mücadeleleridir. Bugün özellikle reformistler tarafından örnek alınmaya çalışılan bu "parlamenter başarı"lar, gerçekte kitle mücadelesinin gücünün parlamentoya yansımasından başka bir şey değildir. Sınıf ve kitle hareketi yükseltilemediği, bu mücadeleler içinde emekçiler ileriye çekilemediği koşullarda, parlamentarizm kitlelerin nispeten ileri kesimlerinin de umutsuzluk içinde burjuva düzen partilerinin kuyruğuna takılmasından başka bir sonuç yaratmaz, yaratamaz.

Bunun içindir ki, referandumun %42'lik "hayır" oylarının, düzenin giderek ağırlaşan tablosunu değiştirebilmek açısından kendi içinde bir önemi yoktur. Alınan sonuç toplumdaki belirli eğilimlerin bir yansıması olsa da, toplumun sınıf çıkarları birbirine taban tabana zıt çeşitli katmanlarının değişik etkenlerle sunduğu pasif bir oy desteğinin kendi başına bir anlamı ve hele de yaratabileceği herhangi bir ilerici sonuç yoktur.

Çıkış için devrimci sınıf mücadelesi!

Çözücü dinamik sosyal mücadeledir; özellikle de işçi sınıfının mücadele sahnesine çıkabilmesi ve emekçi katmanları sürükleyebilmesidir. Gericiliğin hakkından gelmenin ve Türkiye'nin aydınlık geleceğine yürümenin bundan başka bir yolu yoktur.

Türkiye'nin mevcut karanlık tablosundan çıkış yolu ancak işçi sınıfının harekete geçirilmesiyle, politik bir sınıf hareketinin gelişmesiyle açılabilir. Dolayısıyla, sınıf hareketini devrimcileştirmeyi hedeflemeyen çaba ve yönelimlerin, reformist çözüm projelerinin hiçbir geleceği yoktur.

Devrimci sınıf hareketini geliştirmede mesafe alınmadığı sürece hiçbir sorunun çözümü doğrultusunda adım atılamayacağı, Türkiye'nin mevcut tablosunun aşılmasının ancak devrimci bir alternatif çıkış yolunun geliştirilmesiyle sağlanabileceği konusunda açık bir bilince sahip olan komünistler, reformist çözüm planları karşısında devrimci çözüm ve mücadelenin yolunu göstereceklerdir. Bunu devrimci sınıf mücadelesinin geliştirilmesi somut hedefine bağlayan yoğun ve yüklenen bir politik çalışmayı örgütleyecek, işçi sınıfıyla devrimci birleşmede daha hızlı mesafe alabilmek için zayıflık ve yetersizlik alanlarının üzerine kararlılıkla gideceklerdir.

EKİM

TKİP'nin 12. Yılı Etkinliği'nde yapılan konuşma...

TKİP devrimin ve komünizmin bayrağını yükseklerde tutacaktır!

Değerli dostlar, yoldaşlar...

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin 93'üncü, partimizin kuruluşunun 12'inci yıldönümünü kutlamak için bir kez daha bir aradayız.
Bu anlamlı günde bizi yalnız bırakmayan, coşkumuzu paylaşarak etkinliğimizi onurlandıran sizleri içten devrimci duygularla selamlıyorum...

"Ya kapitalist barbarlık, ya sosyalizm!" Gecesi'ne hoş geldiniz!

***

"Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş, ya sosyalizm!" şiarı, geride bıraktığımız yüzyıl tarafından doğrulanan yalın bir gerçeğe işaret etmektedir. Kapitalizm sürekli olarak ekonomik, sosyal ve kültürel yıkımlar üreten bir barbarlık düzenidir. 20. yüzyılın bütün bir tablosu bunu bize apaçık biçimde göstermektedir. Onmilyonlarca insanın yaşamına malolan ve her seferinde insan uygarlığını yıkımın eşiğine getiren iki büyük emperyalist dünya savaşı bile kendi başına bunun yeterli bir kanıtıdır.

Oysa bilançonun her bakımdan çok daha ağır olduğunu biliyoruz. Halklara büyük acılara malolan sayısız bölgesel ve yerel gerici savaşı biliyoruz. Emperyalist sömürgeciliğin ve yeni sömürgeciliğin ağır sonuçlarını biliyoruz. Bir dönem Avrupayı kasıp kavuran faşizmin karanlığını biliyoruz. Yüzyılın ikinci yarısında dünya halklarına büyük acılar yaşatan faşist beyaz terör rejimlerini biliyoruz. Yüzmilyonlarca emekçiye zenginlik içinde yoksulluk ve yıkımı yaşatan büyük ekonomik bunalımları biliyoruz. Kapitalizmi onlarsız düşünemeyeceğimiz kitlesel işsizliği, kitlesel yoksulluğu, kitlesel açlığı ve hastalığı biliyoruz. Ve en önemlisi de, işçi sınıfının ve halkların sosyalizm bayrağı altında 20. yüzyılın büyük bir bölümüne damgasını vuran büyük direnişi olmasaydı, insanlığa ödetilen bu faturanın çok daha ağır olacağını biliyoruz. Herşey bir yana, Sosyalist Sovyet halklarının ve komünistler önderliğinde Avrupa halklarının görkemli direnişi olmasaydı, Avrupa'ya ve dolayısıyla tüm dünyaya faşizmin karanlığının egemen olacağını da biliyoruz.

Tarih şu gerçeği tüm açıklığı ile kanıtlamıştır: Emekçi insan üzerinde sistemli bir sömürü ve köleliğe dayanan kapitalizmi bunalımlardan ve savaşlardan, bunların yarattığı çok yönlü yıkıcı sonuçlardan ayrı düşünmenin olanağı yoktur. Bugünün olayları bunu ayrıca kanıtlamaktadır. Militarizm, emperyalist saldırı ve savaşlar, ekonomik bunalımlar, gericilik, ırkçılık, işsizlik, yokluk, yoksulluk, gelecek güvensizliği, bugün de yaşamımızın bir parçasıdır. Ve tarih şunu da kanıtlamıştır ki, tüm bunlardan kurtulmanın sosyalizm dışında bir yolu yoktur.

Yıldönümünü kutladığımız Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin anlam ve önemi de buradadır. Zira o buzu kırmış, yolu açmıştır. İşçi sınıfına ve ezilen halklara tutulması gereken yolu göstermiştir. İşçi sınıfının ve emekçilerin dünyanın dört bir yanında yeniden güç kazanmakta olan direnişi göstermektedir ki, o yol yeniden tutulacaktır. Kapitalist sistem yeni bir bunalımlar ve savaşlar dönemine girmiştir. Hiç kuşku duyulmamalıdır ki, bunu yeni bir devrimler dönemi tamamlayacaktır. İnsan uygarlığının bugüne kadarki birikimini ve gelinen yerde bizzat gezegenimizi, kapitalist

barbarlık içinde çöküşten proletarya devrimi ve sosyalizm kurtaracaktır.

Değerli dostlar, emekçi kardeşler...

AKP iktidarı şahsında günümüz Türkiye'sinin üstüne gericiliğin karanlığı çökmüş bulunmaktadır. Sermaye devletinin kilit mevkileri, önemli bir bölümüyle, AKP çatısı altında birleşmiş cemaatler ve tarikatların elindedir artık. Bunun dinsel gericiliği pervasızlaştırdığını, kendi değerlerini ve yaşam biçimini topluma dayatma eğilimlerini güçlendirdiğini biliyoruz. Aynı şekilde bunun toplumun ilerici katmanlarında derin kaygılara yolaçtığını ve bundan kurtulma arayışlarını güçlendirdiğini de biliyoruz.

Öncelikle şunu saptamak durumundayız: Dinsel gericiliğin bugünkü muazzam gücü ne gökten zembille indi ve ne de bir rastlantılar silsilesinin ürünü olarak ortaya çıktı. Bugünkü tablo son 30 yılın dolaysız meyvesidir. 30 yıl öncesinin ise bir yanında 12 askeri faşist darbesi, öte yanında 24 Ocak Kararları vardır. 12 Eylül faşist darbesi ile 1970'li yılların büyük devrimci dalgası kırıldı, Türkiye'nin ilerici-devrimci birikimi ezildi, işçi sınıfı ve emekçilerin direnme gücü felce uğratıldı. 24 Ocak Kararları'nın simgelediği neoliberal ekonomi politikaları ile de işçiler ve emekçiler derin bir yokluğun, yoksulluğun ve yoksunluğun çukuruna itildi. Bu iki gelişme, Türkiye'nin devrimci birikiminin ve emekçi insanımızın direnme olanaklarının ezilmesi ile emekçilerin yoksulluk içinde çaresizliğe itilmesi, bir arada, dinsel gericiliğin beslenip palazlandığı, gelişip serpildiği zemini yarattı.

12 Eylül faşist darbesi ile 24 Ocak Kararları'nın simgelediği sosyal yıkım politikalarının gerisinde, emperyalizm ve işbirlikçi büyük burjuvazi vardı. Dolayısıyla AKP'de simgelenen dinsel gericilik de onların kendi öz ürünü oldu. Nitekim sekiz yıllık icraatı ile de kendisini besleyip büyütenlere, emperyalizme ve büyük burjuvaziye hizmette kusur etmedi. Bu sayededir ki, onlar tarafından hararetle desteklendi ve hala da desteklenmektedir. Rejimin ve toplumun yerleşik dengelerinde yarattığı tüm sorunlara rağmen.

Bütün bunlar, ilkin, AKP eksenli dinsel gericiliğe karşı mücadeleyi hiçbir biçimde büyük burjuvaziye ve emperyalizme karşı mücadeleden ayrı düşünemeyeceğimizi gösterir. İkinci olarak ise, bu mücadelede başarılı olabilmenin biricik yolunun, işçi sınıfı ve emekçilerin direnme gücünü eylemli olarak harekete geçirmekten geçtiğini... Bu ikincisinin ne anlama geldiğini yakın zamanda sarsıcı etkiler yaratan Tekel Direnişi üzerinden yaşayarak gördük. Eylemli direnişleri çoğaltarak ve tüm ülke sathına yayarak böylece emekçi insanı çaresizlik duygusundan kurtarırsak, dinsel gericiliğin karanlığından kurtulmanın gerçek yolunu da açmış oluruz. Düzen çatlaklarında politika yapan ve gizliden gizliye tüm umudunu şu sıralar parlatılan düzen muhalefetine bağlamış bulunan reformist solun görmezlikten geldiği temel önemde gerçek işte budur.

Partimizin bu konuya bakışını burada bir kez daha yinelemek istiyoruz: Dinsel gericiliğin bugün toplum yaşamının üstüne bir ağırlık olarak çökmesi, düzenin değil ama aşılmak üzere tümüyle devrimin bir sorunudur. Devrimin dinsel gericiliğe karşı etkili olabilecek biricik gerçek silahı ise, devrimci sınıf mücadelesidir. İşçilerin ve emekçilerin eylemli mücadele süreçlerine çekilmesidir, pratik mücadele süreçleri içinde birleştirilip eğitilmesi ve örgütlenmesidir, siyasal mücadele sahnesinde bağımsız devrimci bir güç haline getirilmesidir.

Dostlar, yoldaşlar...

Bilindiği gibi bugün toplumun gündeminde özel bir yer tutan bir öteki konu ise Kürt sorunudur. Kürt halkının özgürlük ve eşitlik uğruna haklı mücadelesi son bir kaç yılda özel bir güç kazandı ve rejimi gitgide daha çok zorlar hale geldi. Öte yandan bu sorunun yarattığı ağırlık, ABD'yi ve büyük burjuvaziyi Irak eksenli Ortadoğu politikalarında büyük açmazlarla yüzyüze bıraktı. Bir yılı aşkın bir süredir gündemde olan devletin "Kürt açılımı" bu çerçevede gündeme geldi. Bu doğrultudaki ilk girişimlerin tam bir iflasla sonuçlandığını biliyoruz. Devletin "Kürt açılımı"nın eksenine

Kürt özgürlük hareketinin tasfiyesini koyması, bu iflasın ana nedeniydi. Gelişmeler, Kürt hareketi muhatap alınmadan devletin iğne ucu kadar bir açılım yapamayacağını gösterdi.

Şimdi yeni bir safhadayız. AKP şahsında devletin Kürt hareketiyle dolaysız görüşmeler içine girdiğini Kürt hareketi resmen açıklamıştır ve hükümet de bunu zimnen doğrulamıştır. Bu, Kürt sorununun nihayet bir çözüm yoluna girmekte olduğunu mu gösteriyor? Buna yanıtımız, hayır, hiçbir biçimde! şeklindedir. Gerekçemiz ise şudur: devletin amaç ve hedefleriyle Kürt hareketinin amaç ve hedefleri arasında derin bir uçurum vardır. Taraflardan biri kendi konumunu radikal bir biçimde terketmeden, bu uçurumu giderebilmenin bir olanağı da yoktur.

Devletin bunu yapmayacağını, doğası gereği yapamayacağını biliyoruz. Büyük burjuvazinin tüm kesimlerinin Kürt açılımı üzerinden vardığı mutakabat, sorunun gerçekten çözümü değil fakat sınırlı bazı tavizlerle yatıştırılması ve denetim altına alınması, bu arada silahlı biçimiyle Kürt hareketinin tasfiye edilmesidir. Bunun karşısında Kürt hareketi ise ilk aşamada bölgesel özerklik olmak üzere özgürlük ve eşitlik istemektedir. Bu, sorunu devletle uzlaşarak çözmeye çalışan, silahlı direnişi de bu doğrultuda bir baskı aracı olarak kullanan Kürt hareketinin büyük bir açmazıdır da. Partimizin devletin Kürt açılımını değerlendirirken bu açmaza vurgulu bir biçimde işaret etmiş, ancak devrimle elde edilebilir istemlerin kurulu düzenle pazarlıkların ürünü anayasal reformlarla elde edilebileceğini sanmanın ham hayallerle oyalanmak olduğunu vurgulamıştır. Halen de aynı görüşteyiz. Kürt hareketi bugünkü konumundan ve istemlerinden köklü tavizler vermedikçe, devletle sürdüğü bildirilen müzakerelerden hiçbir sonuç çıkmayacaktır.

Ayrıca Kürt hareketiyle müzakere adımının devlette özel bir güç kazanmış bulunan AKP'nin dönemsel ihtiyaçlarından kaynaklandığı da bilinmektedir. AKP, iktidarını perçinlemek için önümüzdeki seçimleri de kazanmak istemektedir. Bunu zora sokacak, hatta boşa çıkaracak etkenlerin başında ise, Kürt sorunu eksenli çatışmanın sürmesi gelmektedir. AKP, Abdullah Öcalan ve PKK ile gizli görüşmeler başlatarak bunu şimdilik bloke etmiştir. Fakat işinin kolay olmadığı da açıktır. Zira Kürt hareketi oynanmak istenen oyunun farkındadır ve olayların halihazırdaki seyrinin gösterdiği gibi bu doğrultuda AKP'ye yüklenmektedir. Gündeme getirdiği talepler ve yarattığı fiili durumlar bunun ifadesidir. Bu ise günden güne gerilimi yükseltmektedir.

Olayların nereye varacağını çok geçmeden birlikte göreceğiz. Halen Kürt hareketinin büyük bir sınavdan geçtiğini ve sonuçları toplumun tamamını ilgilendiren büyük bir sorumlulukla yüzyüze olduğunu vurgulamak istiyoruz. AKP'nin gizli vaatlerine aldanarak onu seçimlere kadar rahat bırakmak, yapılabilecek hataların en büyüğü olacaktır.

Partimizin Kürt sorununa bakışı yeterli açıklıktadır. Biz Kürt halkı için gerçek özgürlük ve tam eşitlik istiyoruz. Bununsa iki halkın kurulu düzene karşı birleşik devrimci mücadelesi ile olanaklı olduğunu savunuyoruz. Kurulu düzen aşılmadıkça ulusal sorunun köklü ve kalıcı bir çözümü yoktur. Bu hiçbir biçimde Kürt halkının büyük bedeller ürünü olarak elde ettiği kazanımları küçümsediğimiz anlamına gelmemektedir. Ama biz bunların devrimci bir çizgide yürütülen mücadelenin ürünü olduğunu da biliyoruz ve bu çizgide bir mücadele sürdürülmediği sürece korunamayacağını da bilmek durumundayız.

Dostlar, yoldaşlar, emekçi kardeşler...

Son birkaç yıldaki gelişmelerle daha da açıklık kazanan solun bugünkü tablosu üzerine de bir çift söz söylemek istiyoruz. Bugün solda ilki Kürt hareketi ekseninde kuyrukçu parti ve gruplardan, ikincisi parlamentarist eksende legal reformist partilerden oluşan iki ana odaklaşma var. Bunların karşısında ise, tasfiyeciliğe karşı kararlı bir direniş göstererek devrimin bayrağını yükseklerde tutan TKİP, yanısıra da herşeye rağmen devrimcilikte direnmeye çalışan bazı gruplar var, fakat ortada devrimci bir odaklaşma yoktur. Zira herşeye rağmen devrimcilikte direnmeye çalışanlar olarak tanımladıklarımız da tasfiyeci bir sürükleniş içindedirler ve birçoğu reformist odakların yedeğinde hareket

etmektedirler.

'70'li yılların halkçı hareketinden herşeye rağmen geride kalanlar, '90'lı yılların ikinci yarısında tasfiyeci bir kırılmaya uğradılar ve gelinen yerde bunun sonuçları gözler önündedir. Dünün devrimcileri bugün yalnızca konumlarını ve çizgilerini değil, dillerini ve renklerini de değiştirmektedirler. İhtilalci örgütlerin yerine yasal partiler ya da şekilsiz dergi çevreleri almakta, devrime ve sınıfa dayalı dil yerini "değişim", "amaç insan" türünden belirsiz liberal söylemlere bırakmakta, devrimin ikiyüz yıllık mücadelelerden süzülerek gelmiş kızıl rengi ve kızıl bayrağı terkedilerek yerine mavi ya da turuncu renkler ve bezler geçirilmektedir. Biz, kendini işçi sınıf devrimciliği temelinde yenilemeyi başaramayacak halkçı akımları bekleyen akibete bütün bir açıklığı ile daha baştan işaret etmiştik. Ama itiraf etmeliyiz ki, bu düzeyde bir kırılmayı, bozulmayı ve dağılmayı biz bile beklemiyorduk.

TKİP, taşıdığı misyonun ve omuzlarındaki ağır yükün bilincindedir. O bu sorumluluğa yalnızca işçi sınıfı devrimciliğinin seçkin temsilcileri olan Habipler'in, Ümitler'in, Haticeler'in, Alaattinler'in partisi olarak değil, geçmişten bugüne devrim yolunda bedel ödeyen tüm kuşakların, bütün bir geçmiş devrimci birikimimizin mirasçısı olarak yaklaşıyor. İdeolojisiyle, programıyla, sınıf kimliğiyle, illegal-ihtilalci örgütsel yapısıyla, yarattığı moral değerler sistemiyle TKİP, bugün bu mirasın tek gerçek, tutarlı, ciddi ve samimi taşıyıcısı olduğunu kanıtlamıştır.

TKİP, devrimin ve komünizmin bayrağını yükseklerde tutacaktır!

TKİP, devrimci ilkeleri, devrimci çizgiyi, devrimci örgütü, devrimci direnişçi kimliği her türden tasfiyeci etki ve savrulmaya karşı kararlılıkla savunacak, koruyacak, daha ilerilere taşıyacaktır!

TKİP, onyıllardır bu topraklarda devrim ve sosyalizm davası uğruna kavga vermiş, emek harcamış, acı çekmiş, büyük yiğitlik örnekleri sergilemiş devrimci kuşakların anısına her zaman bağlı kalacak, onların bıraktığı mirası yarınlara taşıyacaktır!

TKİP, işçi sınıfı hareketiyle bilimsel sosyalizmin devrimci örgütlü birliğini sağlayacak, böylece Türkiye devrimini zafere taşıyacak tek gerçek yolu hazırlamış olacaktır!

Hepinizi içten devrimci duygularla bir kez daha selamlıyorum.

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!
Yaşasın proletarya devrimi ve sosyalizm!

13 Kasım 2010

Sorunları aşmanın yolu...

(Baştarafı s.17'de)

ulaşmak çok kolay olmasa da, her militanın böyle bir hedefi olmalı, bu hedefe ulaşmak için planlı, sistemli bir çaba sarf etmeli, zorlandığı yerde gecikmeden partiden destek talep etmelidir.

Partili militanlar, mahiyetinden bağımsız olarak karşılaştıkları sorunları, yaşadıkları zorlanmaları ilgili platformlara taşımalı, buradan çözüm önerileri talep etmeli, önerilen planı hayata geçirmek için iradi bir çaba içinde olmalıdırlar.

Belirtelim ki, geçmiş yaşamın izleriyle, diğer bir ifadeyle düzenin içimizdeki uzantılarıyla mücadele hem kolektif hem bireysel temelde, ancak birbirini güçlendiren, tamamlayan bir tarzda yürütüldüğünde istenen sonuçları yaratabilir. Burada kolektifin sorunu tanımlama, çözüm yolları önerme/gösterme sorumluluğu ne kadar önemliyse, sorun yaşayan/aksayan kişinin kendi gerçekliği ile yüzleşip hesaplaşmak için çaba harcaması da o kadar önemlidir.

Geçmişle hesaplaşıp ileriye sıçramak için bilinç, irade, eylem bütünselliğini yakalayabilmek, kritik bir önem taşır. Gerisin geriye kokuşmuş düzenin bataklığına saplanmak istemeyen her militan, kolektif organların yol gösterici/ön açıcı katkılarından da yararlanarak düşünce, irade, eylem birliğini yakalayabilir, yakalamalıdır da.

Bir kez daha vurgulayalım ki, partimizin iddiası, birikimi, deneyimleri ve moral değerleri her sorunun üstesinden gelmemize yetecek düzey ve zenginliktedir.

Devrimci teori, devrimci örgüt, devrimci sınıf!

*(Okurlarımız **12. Yıl Parti Etkinliği**'ne gönderilen tüm mesajları tam metin olarak **www.tkip.org** sitesinde bulabilirler...)*

Merhaba dostlar, merhaba yoldaşlar!

Emperyalist-kapitalist dünya sistemine karşı işçi sınıfının kızıl bayrağını göndere çeken Rus proleterlerinin şanlı zaferi olan Ekim Devrimi 93, Türkiye işçi sınıfının öncüsü, özlemlerimizin kurmayı Türkiye Komünist İşçi Partisi 12 yaşında. Bu vesileyle düzenlemiş olduğunuz etkinliği proletaryanın başkentinden umut ve coşkuyla selamlıyoruz.

Dostlar!

Emperyalist-kapitalist sistem ekonomik, sosyal ve siyasal boyutları olan çok yönlü bir kriz içinde debeleniyor. Barbarlık düzeninin insanlığa ödettiği fatura her geçen gün büyüyor. Kapitalist düzenin merkezlerinde de işsizlik ve yoksulluk boyutlanıyor. Sokaklarda yaşayanların sayısı giderek artıyor. İşçi ve emekçiler barınaksızlık, işsizlik ve açlığın pençesinde çırpınıyor. İnsanlığı uçurumun eşiğine getiren kapitalizmin karanlığı dünyanın dört bir köşesine çökmüş durumda.

Bu karanlığın en koyu olduğu coğrafyalardan biri de yaşadığımız ülkedir. Emperyalist efendileriyle etle tırnak gibi kaynaşmış bulunan sermaye devleti, emekçi milyonlara kan kusturuyor. İşçi ve emekçiler katmerli bir sömürü çarkının dişlileri arasında ezilirken, Kürt halkına yönelik saldırganlık sürüyor.

Bugün her bakımdan büyük bir iflası yaşayan düzen, işçi ve emekçilere açlık ve sefaletten başka bir şey sunamamakta, Kürt halkı açılım aldatmacası eşliğinde saldırılarla yüzyüze kalmaktadır. Bu tablo da göstermektedir ki, kapitalist barbarlığın insanlığa verecek hiçbir şeyi kalmamıştır. Kısacası, kapitalizmin aşılması gerektiği gerçeği bugün her açıdan kendisini daha yakıcı bir şekilde hissettirmektedir. Bugün artık "tarihin sonu" değil ama kapitalizmin çaresizliği ve sonu tartışılmaktadır. Sosyalizm ise insanlığın tek ve gerçek kurtuluş yolu olarak, tüm gerçekliğiyle karşımızda durmaktadır.

Fakat biliyoruz ki, kapitalizmi yıkmak ve sosyalizmi zafere ulaştırmak için öncelikle yeni Ekimler'in partisine ihtiyacımız var. Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri bugün böyle bir partiye sahiptir. Enternasyonal proletaryanın kızıl bayrağını Türkiye coğrafyasından yükselten TKİP, 12. mücadele yılını geride bıraktığı bu günlerde, işçi sınıfının tarihsel devrimci eylemini zafere ulaştırmak için güne yüklenerek geleceğe hazırlanmaya devam ediyor. Yeni bir toplumsal mücadeleler dönemine girdiğimizin açık bilincine dayanan bu hazırlıklar çerçevesinde bugün öne çıkan "sınıf eksenli partiye geçiş"tir. Önümüzdeki mücadele dönemine işçi sınıfının damgasını vuracağı kesindir. Bir dizi çelişki ve çatışmanın bağrında düğümlendiği Türkiye topraklarında partimiz işçi sınıfının pratik ve siyasal önderliğini adım adım inşa etmektedir, tüm çabası ve enerjisi bu yöndedir. Devrimci teori, devrimci örgüt, devrimci sınıf bütünlüğüne yaptığı vurgu ile partimiz, sınıfı partiye kazanma, partiyle devrimi örgütleme eksenli çalışmasına büyük bir azim ve coşkuyla devam etmektedir. Türkiye işçi sınıfını devrimimizin kızıl bayrağı altında birleştirmek için var gücüyle çalışmaktadır. İnsanlığın yeni Ekimler'e ihtiyaç duyduğu bir tarihsel dönemde böyle bir partinin varlığı, Türkiye'nin devrimci geleceği açısından çok büyük bir olanaktır.

Partimizin 12. yılını coşkuyla selamlıyor, yeni mücadele yıllarında buluşmak dileğiyle yoldaşlarımızı ve dostlarımızı bir kez daha selamlıyoruz.

İstanbul İl Komitesi

Devrimci militan kimliği her alanda geliştirmeliyiz!

Kapitalist sistemin içinde bulunduğu küresel kriz ile birlikte tüm dünyada burjuvazi işçi sınıfına ve emekçilere yönelik psikolojik ve fiziki olarak kapsamlı bir savaş ilan etmiş durumdadır. Burjuvazinin iktisadi ve siyasi olarak sürdürdüğü kapsamlı saldırıları, ideolojik ve kültürel saldırılar tamamlamaktadır.

Kapitalizmin vahşi sömürü yöntemleri ile birlikte emek ve sermaye arası çelişki derinleşirken tüm dünya küresel bir hapishane haline getiriliyor. Sermaye sınıfı tarafından taşeronlaştırma, esnek çalışma, uzun çalışma saatleri, sosyal haklardan yoksun çalıştırılma, düşük ücretler, yığınlar halinde artan işsizlik, iş cinayetleri ile işçiler köleliğe mahkum ediliyorlar. Artı-değer sömürüsünün ortaya çıktığı üretim alanlarında "özgür" işçiler adeta ayaklarında gözle görünmeyen prangalarla çalıştırılıyorlar.

Madalyonun diğer yüzünde ise emperyalist kapitalist sistemin halklara yönelik saldırganlığının küresel krizle birlikte daha kapsamlı ve daha yıkıcı olarak devam ettiğini görüyoruz. Kapitalizm işçi sınıfının, emekçilerin ve ezilen halkların yaşamını kitlesel ölümler, emperyalist savaş, yıkım, açlık, geleceksizlik, sefalet ve katliamlarla cehenneme çevirmiş durumdadır.

Kapitalist barbarlığa karşı tek kurtuluş sosyalizm davasını büyütmekten geçiyor

Kapitalist sistem yeni bir bunalımlar ve savaşlar dönemine girmiş bulunmaktadır. Artan militarizm, devlet terörü ve zorbalığın arkasında bu vardır. Kapitalist sistem çürümekte ve tüm insanlığı tehdit etmektedir. Bu da insanlığın kurtuluşu için yegâne çözüm olan sosyalizmin güncelliğini kanıtlamaktadır. İnsanlığın tek kurtuluşu olarak sosyalizm ve komünizm, işçi sınıfının iktidar mücadelesinin güncel hedefidir. İnsanlığı kapitalist barbarlıktan proletarya devrimi kurtaracaktır.

Sosyalizm mücadelesi her türlü işkence, zindanlar, sürgünler, katliamlar karşısında ortaya konulan devrimci fedakârlık ve davaya bağlılıkla bilimsel sosyalizmin kızıl bayrağını yere düşürmeyen deneyimlerle dolup taşmaktadır. Proletarya devriminin düzen ve devrim güçlerinin şiddetli fiziki çatışması sonucunda kazanılacağından şüphe duyulmamalıdır. Bugünden buna uygun konumlanmak devrimci yeraltı örgütümüzün geleceği kazanma mücadelesinde oldukça önemlidir.

İşte bu nedenle bu topraklarda proletaryanın devrimci partisi olan TKİP'nin kadro ve militanlarını önümüzdeki günlerde çok yönlü sorumluklar beklemektedir. İllegal ihtilalci örgüt yaşamı, ideolojisi, sınıf kimliği, bunun rengini verdiği programı ile TKİP, sosyalist devrimci mirasın bu topraklardaki yegâne mirasçısı ve sahiplenicisidir. TKİP işkencehanede, mahkemede ve zindanda devrimci militan tutumun da temsilcisi olarak geçmiş devrimci direniş çizgisinin birikimini

geleceğe taşıyacak güçlü bir duruşa sahiptir. Devrimci olmanın doğallığından gelen savaşçı militan kimlik bugün devrimci örgüt çizgisindeki ısrar ve konumlanışla doğrudan bağlantılıdır. Bu tutumumuz, tasfiyeciliğin sol hareketin saflarındaki çürütücü etkisi de gözönünde tutularak, partimiz açısından kadro ve militanlarının devletin yeni saldırılarına karşı çok yönlü eğitimiyle tamamlanmalıdır.

Sağlam bir sınıf örgütü inşa etme hedefine kilitlenen partimiz sınıf ve kitle hareketinin mevcut seyrinin devrimci militan kimliğin şekillenmesini zorlaştıran etkisine vurgu yapmaktadır. İşte bu yüzden devrimci örgüt yaşamının bu açıdan da kuşatıcı ve dönüştürücü atmosferi belirleyicidir.

Toplumsal muhalefet azgın devlet terörü ile dizginlenmeye çalışılıyor

Boyutları artan toplumsal hoşnutsuzluğun içinden doğabilecek olan muhtemel bir toplumsal devrim korkusu asalak burjuva sınıf için tarihsel bir korku olarak dünden bugüne artarak sürüyor. İşte bu yüzden işçi sınıfının düşmanı olarak burjuvazi 200 yıllık tarihi boyunca her türlü zorbalığı ve vahşeti kesintisiz olarak işçi sınıfının ve onun en dirençli kesimleri olan devrimcilerin üzerinde uygulamış, bundan hiçbir zaman geri durmamıştır. Bilimsel ve teknolojik gelişmeler üretim araçlarının gelişimini sağladığı gibi, aynı zamanda işçi sınıfının zapturapt altına alınması için uygulanacak yeni yöntemlerin geliştirilmesinde burjuvaziye sınırsız imkânlar sunmuş durumdadır. Son on yılda tüm metropollerde demokratik ve hak özgürlüklerin yok edilmesine yönelik kapsamlı müdahalelere, yasal düzenlemeler eşlik etmiştir. Polis devleti uygulamaları ile emperyalist sistemin merkezi politikası tüm dünyada eş zamanlı olarak uygulanmaya başlanmıştır. Bu ülkede bunun yansıması olarak faşist baskı boyutlanmış, TMY ve TCK'daki değişiklikler sonucunda F tipi hapishaneler düzene karşı sözünü söyleyen devrimcilerle ve Kürt halkıyla doldurulmuştur. "Açılım", "demokratikleşme" söylemleriyle uyumlu bir şekilde sermaye devleti dikensiz gül bahçesi yaratmak için kollarını sıvamış, sendikacılar, avukatlar, sosyalist basın çalışanları da dahil olmak üzere toplumsal muhalefetin ilerici devrimci unsurları düzenin hukuk terörüyle yıldırılmaya çalışılmaktadır.

Kentler terör demagojisi ile kameralarla sürekli gözetlenmekte, yüzbinlerce insan fişlenmektedir. Telefon dinlemeleri, internet denetimi ve sayısız pek çok uygulamayla kapitalist sistem aslında tüm zenginlikleri üreten milyonların devrimci kalkışmasından duyduğu korkunun ne denli büyük olduğunu ortaya koymaktadır.

Düzen ve devrim cephesindeki artan çatışkıların ürünü olarak bu topraklarda sermaye devleti toplumsal muhalefetin öncüsü olan devrimci çizgiyi tarihi boyunca hep tehlike olarak görmüştür. Bu nedenle de azgınca saldırılarla teslim almaya çalışmıştır. Toplumun düzene karşı en dirençli kesimlerini ezip yok ederek, tüm toplumsal muhalefeti ehlileştirmek ve böylece tüm toplumu köleleştirmek için azgın devlet terörü sürekli olarak uygulanmaktadır. Tam bir yıl önce Alaaddin Karadağ yoldaşın sokak ortasında infazı örneği bunun somut bir örneğidir. Ki geçtiğimiz yıl devletin kurşunları Kürt halkına ve devrimcilere ölüm kusmuştur.

'90'lı yıllarda da sermaye devletinin gözaltında ve işkencede kayıplarla, sokak ortasında, evlerde infazlarla, ağır işkencelerle devrimci hareketi denetim almaya çalışıldığı bilinmektedir. Tüm yaşamını sermaye devletine hizmet etmeye adamış Hanefi Avcı'nın "Haliç'in Kıyısındaki Simonlar" kitabında anlattıkları, devletin devrimci hareketi teslim almak için kullandığı yöntemlerin farklılaşsa da katliamcı-faşist özünde herhangi bir değişiklik olmadığını ortaya koymaktadır.

Bugün sermaye sözcüsü AKP liberal söylemi ile bunun geride kaldığına dair sanal bir atmosfer yaratmaya çalışmakta ve bu sol hareketin üzerinde de etkili olabilmektedir. Tasfiyeci liberal dalga sol harekette çok yönlü bir çürütücü etki yarattı. Bu genel

olarak sola açık bir kitlede de dejenere etki bir etki yaratabildi. Devletin azgınca saldırılarını sürdürdüğü bir süreçte artık "işkence yok", "devlet artık eskisi gibi değil", "bugün devrimcilik yapmak çok daha kolay" vb. söylemleri kelimenin tam anlamıyla devrimci örgütten ve devrimcilikten kaçkınlık tamamlamaktadır. Oysa güncel siyasal yaşam bugün sermaye devletinin kapsamlı saldırıları ile dolup taşmakta, bu söylemler devrimci sınıf mücadelesinin gerçek tablosuna çarpmaktadır. Devrimci muhalefetin yükseldiği dönemde sermaye iktidarının her türlü yöntemi uygulayabileceği hafızalardan çıkartılmamalıdır. Ek olarak, sınıf ve kitle hareketinin seyrine ilişkin tespitlerimizin sermaye düzeni tarafında göz önünde tutulduğu açıktır. '7●'lerde devrimci örgütlerin kitlesel olarak çeper ve çevre ağlarına sahip olduğu, devrimci hareketin yükseliş içerinde olduğu bir süreçte devletin bugün uyguladığı yöntemler muhakkak ki farklı etkiler yaratırdı. Bugün ise bu yöntemler devrimci hareketin büyük oranda güç kaybettiği bir süreçte olumsuz sonuçlar yaratmaktadır. Devrimci örgütü inşada, illegal ihtilalci çizgide ısrar eden bir devrimci örgüte saldırırken, devletin her türlü yöntemi kullanması anlaşılmaz değildir.

Bugün partimizin politik çizgisini sahiplenmek ve bu çizgi doğrultusunda hareket etmek dahi sermaye iktidarının gözaltı, tutuklama, yargılama terörüyle karşı karşıya kalınmasına neden olabilmektedir Bugün basın açıklamalarına katılmak, katledilmiş devrimcilere ve onların mücadelelerine dair söz söylemek, devrimcileri anmak, slogan atmak, yılları bulan hapis cezaları ile yargılanmaya neden olabilmektedir. Sermaye devleti F tipi cezaevi tehdidini bu çerçevede son yıllarda söz, basın ve örgütlenme özgürlüğünün gaspı anlamına gelen siyasal davalarla sürdürme yöntemini izlemektedir.

2●●● yılında başlayan zindan direnişinin ardından 19 Aralık katliamıyla startı verilen F tipi cezaevlerini sermaye iktidarı toplumsal muhalefetin dizginlenmesinde önemli bir araç olarak kullanmaktadır. 19 Aralık katliamı direnişçi bir tutumla göğüslenmiştir. Bunun ardından süren zindan direnişi ileri sürülen talepler elde edilememiş olsa da, F tiplerinde mevcut olan tüm kazanımların yegâne nedenidir. F tiplerinde teslim alınmak istenen, devrimci düşünce ve değerlerimiz, yaşam biçimi ve ideallerimizdir, aslında devrimci ideolojik çizgimizin kendisidir. Bilindiği gibi sınıf mücadelesi zindanlarda mevcut seyrinden daha şiddetli bir şekilde sürüyor.

Sermaye devleti F tiplerinde on yıldır devrimci tutsakları tecrit-tredman uygulamaları ile teslim almaya çalışıyor. Tecritte burjuva ideolojisinin devrimci kimliği teslim almaya yönelik saldırıları mimari yapıdan tüm işleyişe kadar sinsi bir şekilde yerleştirilmiş. Özünde sosyalist ideolojinin devrimci değer yargıları ve kültürüne tam olarak zıt bireyci, yabancılaşmış, kolektivizmden uzak bir yaşam devrimcilere her an dayatılıyor. Ve tüm disiplin cezaları bu bütünlüğe uygun bir şekilde veriliyor. Tecrit-tredman, asimilasyon politikasının bir parçası olan disiplin cezası (görüş yasağı, iletişim yasağı, sosyal etkinliklerden men, hücre cezası vb.) koridorda gördüğü arkadaşına sarılmak, slogan atmak, onursuz aramaya karşı çıkmak vb. gibi pek çok gerekçeyle verilebiliyor.

Ortak yaşam alanı olarak tanımlanan sosyal etkinlik alanları (spor, kütüphane, resim atölyesi, işlik vs.) tredmana bağlı bir şekilde dayatılırken, devrimci tutsaklar bu alanlara çıkmama tutumlarını on yıldır sürdürüyorlar. Cezaevinde bulunan müdürden müdür yardımcısına, gardiyanlara, doktorlara, kütüphane görevlisinden psikologa kadar tüm "görevliler" tredman elemanları olarak çalışıyorlar. Tutsağın uzun yıllar boyunca görüşçülerinin ve avukatlarının dışında sürekli yüzyüze olduğu bu unsurlar devlet tarafından devrimci tutsakların teslim alınması politikasında önemli bir yerde duruyor. İlk tecrit duvarları onursuz arama dayatması ile devrimcileri karşılarken, bu uygulama eldiven giymiş saldırgan gardiyanlar eşliğinde kurgusal bir şekilde yapılmaktadır. Devletin elinde yalnız ve aciz olduğunuz algısının kapıdan girildiğinde kendini hissettirmesi hedeflenmektedir.

Şu açık ki F tipleri açıldığından bugüne geçen on yıllık süreçte devlet F tipindeki politikasını bireylerde yaratığı sonuçları üzeriden sürekli yenilemiş ve ciddi deneyimler elde etmiştir. Emperyalist merkezli uygulanan tecrit politikası ve sonuçları sermaye iktidarı açısından deneysel şekilde ele alınmaktadır. F tiplerindeki uygulamaların merkezileştirilmesi anlamına gelen cezaevleri arası toplantılar, tek tek devrimci tutsaklar hakkında yapılan değerlendirmeler, devrimci örgütlülüklerin aldığı tutumlara göre geliştirilen saldırılar, buna kanıt olarak gösterilebilir.

Devlet toplumsal muhalefeti ehlileştirmek için onun en ileri unsurlarını F tipi sınavından geçirerek öğütüp mücadele dışına itmek amacını gütmektedir. Son yıllarda devrimci örgütlülüklere yönelik yapılan operasyonlar arkasından gerçekleşen kitlesel tutuklamalara bu gözle de bakmak gerekir. Tam anlamıyla keyfi, düzenin hukukuna bile aykırı olabilen tutuklamalar yaşanmakta, böylesi siyasi davalarda yıllarca devrimciler tutuklu olarak yargılanabilmektedir. Devletin bu saldırıdan yer yer bazı sonuçlar alabildiğini, cezaevi sonrası devrimci mücadeleye devam edenlerin sayısı vb. gibi gözlemleri olduğunu gözönünde bulundurmalıyız.

Zindanlardaki devrimci siyasal tutumumuz, mevcut birikimiz gücünü programımızdan, sınıf çizgimizden ve devrimci iddiamızdan almaktadır. Bu konuda yüz ağartıcı bir geçmişe sahibiz. Ancak bu geçmiş birikim bugünün güncel saldırılarına karşı ideolojik-siyasal hazırlıkla birleştirilmek durumdadır. Bu ihtiyaç genç ve pratik içerisinde sınanmamış kadro ve militanlarımız için oldukça yakıcı bir yerde durmaktadır. Sermaye iktidarının siyasi polisinin "değişen" yöntemlerinden F tipi tecritlerde tredmanın uygulanış biçimine kadar kapsamlı bir devrimci eğitim sürecine ihtiyacımız var. Mücadelenin zindan cephesine de bugünden düşünsel ve ruhsal olarak hazırlıklı olmanın moral ve fiziki açıdan düşman karşısında üstünlük yaratacağı açıktır.

Düzen karşısında devrimci bir konumlanışa sahip partimiz sağlam temellere dayalı devrimci bir yeraltı örgütü inşa etme sürecinde kadrolarının eğitimini örgütsel, ideolojik, siyasal ve kimliksel bir bütünlük olarak ele almaktadır. Bu yanıyla devletin her türlü saldırısını göğüslemek başta partimizle ideolojik olarak bütünleşmekten geçmektedir. Partimizin şehitlerinin sermayenin katil sürüleri karşısında baş eğmeyen tutumu bizim için yalnızca gurur duyduğumuz ve övündüğümüz bir geçmişi ifade etmemeli, bugün düzene karşı gündelik mücadelemizde bize rehberlik etmelidir.

Devrimci militan direnişçi kimlik hayatın somut pratiğinde kendini sınar ve üretir. Dev kampüsler içerisinde, olağanüstü güvenlikli F tiplerinde devrimci siyasal duruşun her türlü zorbalığa karşı kendini üretiyor olması bunun bir göstergesidir. Siyasal yaşamımız kalın duvarların ardında da mevcut devrimci sınıf kimliğimize dayanan canlı bir biçime sahip olabilmelidir. Hatice Yürekli yoldaşın sözleriyle "Boyun eğmek insan olmaktan çıkmak anlamına gelir." Devrimci direnişçi kimliğin en yalın bir ifadesidir bu sözler.

Ancak yukarıda değindiğimiz gibi, sermayenin saldırılarının kapsamı ile kıyaslandığı hareketlilik tablosunun geriliği bu konuda nesnel bir zorluk alanı olarak karşımıza çıkmaktadır. Militan sınıf hareketi, sokak gösterileri, işçi direnişleri, sokak çatışmaları, devletin fiziki saldırılarının şiddetini artırdığı süreçlerde pratik deneyimler içerisinde kadroların kimliğinin şekilleneceği, çelikleşeceği alanlardır. İşte bu noktada bu sürece partimizin kadrolarını, militanlarını ve tüm sempatizanlarını her açıdan hazırlaması önemli bir yerde durmaktadır. Savaşçı bir konumda örgütlenen işçi sınıfının devrimci partisi olarak örgüt yapımızı ve çeperimizi buna uygun bir hale getirmek zorundayız. Sermaye devletinin her türlü saldırısına hazırlıklı olarak, yaşamımızın her alanında devrimci direnişçi kimliğimizi savaşçı bir ruh haliyle güçlendirmeliyiz. TKİP bugün yıllardır devrim davasında harcanmış emeğin sahiplenicisi olarak bu devrimci örgütsel kimliğin tek güvencesidir, bunun birikim ve imkânlarına sahiptir.

Sorunları aşmanın yolu onlarla yüzleşmekten geçer!

İleriye dönük gelişmeler, çelişki ve çatışmanın olduğu yerde mümkündür. Yönü genelde ileriye dönük olmakla birlikte, tarihsel gelişimin çalkantılı seyri, "anda yaşayan geçmiş"i eden tarafın geçici üstünlük sağlama olasılığını dışlamaz. Çatışma, -toplum genelinde veya genelin bir parçası olan bireyde- yeninin eskiye, gelişmekte olanın ayak bağına dönüşene, geleceği temsil edenin geçmişe sarılana üstün geldiği yerde, sıçramalı ilerlemenin önünü açar.

Çelişki, çatışma, gelişim diyalektiğinin çalkantılı seyir izlemesi, bu tabloyu bütünleyen sorunlar yumağının varlığını da zorunlu kılar. Kapsamı, düzeyi farklı olsa da hem bütün hem onu oluşturan parçaların gelişim seyri, doğal olarak belli sorun alanlarını da içerir. Geçmişle hesaplaşmanın dışa vurumu olan çelişkiler ileriye doğru aşıldığında, gelişimi köstekleyen sorunlar da esası yönünden geride bırakılır. Kuşkusuz ki, her dönemin kendine özgü sorunları vardır ancak belli bir eşik atlandıktan sonra sorunların boyutu ve niteliği farklı bir hal alır.

Çelişkinin/çatışmanın ileriye dönük adımlarla şu veya bu şekilde zamana yayılarak aşılması, ideale yakın bir süreç tutturmanın zeminidir. Verili koşullarda bu düzeyi yakalamak kolay olmasa da, devrimci irade ve kararlığın olduğu yerde bunu başarmanın önünde bir engel de olmayacaktır.

Kabul etmek gerekiyor ki, belli bir çaba harcanmasına rağmen, bazı zorlanmalar da yaşanabilmektedir. Bir takım gerilimlere vesile olsa da, bu tür durumları yine de kolektif yönlendirme, uygun yöntem, bireysel/iradi devrimci çaba ile aşmak mümkündür.

Burada tartışmak istediğimiz konu, devrimci militanın geçmişin izleriyle mücadele ederken karşılaşabileceği zaaflar veya -düzenin içimizdeki yansımasından başka bir şey olmayan- geçmiş alışkanlıkları koruma noktasında gösterilen ısrardır.

Düzen/devrim çatışmasının özgün bir hali

Devrim mücadelesine katılım, kapitalizmi reddetme, bu kokuşmuş sistemi değiştirme isteğinin ilanıdır. Bu tercihin/iddianın arkasında durmak, düzenle çok yönlü bir hesaplaşmayı kaçınılmaz kılar. Bu hesaplaşmanın ilk evresi -özel haller dışında-, kişinin kendi içinde cereyan eder. Zira kişi, niyetinden bağımsız olarak içinde yetiştiği düzenin izlerini kişiliğinde, bilinç ve duygu dünyasında taşır. Devrimcileşme, bu izleri etkisizleştirme, asgariye indirme veya ortadan kaldırma sürecidir aynı zamanda.

Süreç belli dalgalanmalar eşliğinde gelişse de -ki çoğu zaman öyle olur-, özneleşme çabası içindeki bireyin devrimle/partiyle bağını güçlendiriyor, bu gelişme "bilinç, duygu, eylem" bütünlüğünü içeriyorsa, süreç olumlu mecrada ilerliyor demektir.

Ancak süreç, devrim davasıyla/partiyle aradaki açıyı daraltmak yerine sabitliyor ya da genişletiyorsa; düzenle bağların, diğer bir ifadeyle devrimcilik öncesi yaşamla bağların koparılması noktasında önemli bir sorun var demektir. Ancak kişi devrim davasına, partiye samimiyetle bağlılığını koruduğu sürece, sorunu bilince çıkarıp aşmanın zemini de ortadan kalkmamış demektir.

Geçmiş yaşam tarzıyla, yani düzenle bağların koparılması noktasında ortaya çıkan zorlanmaların altında eski tarzdan kopmayı göze alamama kaygısı olabileceği gibi, bu noktada yeterli bir iradi çabanın gösterilmemesi de olabilir. Sorunun kendiliğindenci sürece bırakıldığı örnekler de mevcuttur; fakat bu tür

örneklerde de arka planda, çoğu zaman mahiyeti bakımından sözünü ettiğimiz türden sebepler bulunur.

Düzenin, kişinin bilinç, duygu ve eyleminde kapladığı alan daraldıkça, devrim ve sosyalizm mücadelesinin kapsam alanı genişler. Sağlıklı bir gelişim süreci, sancılı/çalkantılı kesitler içerse de, düzenin kapladığı alanı daraltarak ilerler.

Sınıf ve kitle hareketinin verili koşullardaki zayıflığının da etkisiyle, bu süreç, bazı militanlar şahsında sorunlu yaşanabilmektedir. "Zor dönem"lerin sözkonusu olduğu yerde bu türden sorunlarla karşılaşmak sürpriz sayılmamalıdır.

Bu tür sorunlar farklı nedenlerden kaynaklanabilir; kişilerin kimi dönemler yaşadıkları olaylar, içinden çıkıp geldikleri aile/sosyal ortamların kalıcılaşmış izleri, bilinçlenme/kavrayış alanındaki gelişmenin yetersizliği, devrimci iç yaşamda görülen aksamalar, yerel örgütlerin bazı bakımlardan yeterli olmayışı vb...

Sorunun kaynağı kişiden kişiye değişse de olgu aynıdır. Sorunlar, esas olarak düzen-devrim çatışmasının bireyin pratiğinde dışavurumu şeklinde yaşanmaktadır. Geçmişi aşma noktasında yaşanan zorlanmayı görünür kılan etkenler bireyin bilinç/duygu dünyasındaki çalkantılardan kaynaklanabileceği gibi, kolektif organın yetersizliği, faaliyetin zorluğu, faaliyet alanlarında yaşanan sorunlar veya düşman saldırılarının etkisi olabilir... Buna karşın sorunun özü, esas olarak "dava insanı" olma noktasındaki zorlanmada düğümlenmektedir.

Dönüşüm/gelişme diyalektiği düz bir hat izlemediğine göre, her yeni aşamanın bir çeşit yeniden doğum, her doğumun ise sancılı olmasından dolayı, bu süreç acıtıcı kesitler içerebilir. Sıçramalı gelişimin doğasında bu zaten vardır. Sancılara katlanamama veya onlardan geri durma tutumu, sorunun başladığı yerdir. Bu duruma düşen kişi muhakkak ki, bunun farkına varır ya da en azından hisseder. İşte bu noktadan sonra alınacak tutum kritik önem taşır...

Olgunun, düzen/devrim çatışmasının kişi şahsında dışavurumu olduğunun farkına varmak ve belli kaygılara rağmen geçmişin izleriyle devrimci temelde hesaplaşma yoluna gitmek, eşik atlamanın koşullarını yaratır. Farklı gerekçelerle ortaya çıkan durumu rasyonalize etmek, başka bir ifadeyle geçmiş yaşamdan kalan izlerle devrimci temelde hesaplaşmaktan kaçınmak ise, olumlu yönde ilerleyen bir sürecin sorunlu alana doğru dümen kırması anlamına gelir.

Kibir ve avunma bir madalyonun iki yüzüdür

Kibir ve avunma farklı iki edim olsa da, tartıştığımız konuda aynı madalyonun iki yüzü olarak karşımıza çıkarlar. Her iki eğilim, gerçekliğiyle yüzleşmekten kaçınan kişilerin sığınağı gibidir.

İşlerin yolunda gittiği, temponun hızlı olduğu dönem veya alanlarda, belli zaaflar bir süre fark edilemeyebilmekte, bu durum kendinden memnun bir ruh halinin oluşmasına zemin hazırlayabilmektedir. Dolayısıyla içindeki sorununun farkında olan kişi, sanki öyle bir şey yokmuş gibi davranarak "iddialı" görünebilmektedir. Ancak bu "havalı" dönem kısa ömürlü olmaktadır. Zira var olan bir sorun veya zaafın, koşulların oluşmasıyla dışa vurması kaçınılmazdır. Böylesi bir durumda ise, ortaya çıkan sonuç daha yıpratıcı olmaktadır.

Kibrin bir diğer şekli, "kendine yedirememe" ruh haline giren kişilerde nüksediyor. Bu eğilim kimi zaman bilinen sorunların/zaafların inkarına yol açabilir. Oysa bu ruh hali ile çözüm üretmek bir yana, var olan sorunları daha da derinleştirmekten başka bir şey yapılamaz. Süreç bu yüklerle ilerledikçe, zaafları veya devrimcilik öncesi yaşamın kalıntılarıyla yüzleşmesi gereken kişi, kendini sorunlar yumağının ortasında bulmaktan alıkoyamaz.

Devrimci eleştiri-özeleştiri yöntemine ayak direyen bu küçük-burjuva kibir, kişiyi olmadık hallere de sürükleyebilir. Zira gerçeklikleri ile yüzleşme cesareti gösteremeyenler, sırtlarına yapışmış bir yükle dolaşırlar. Bir yerde açık verdiklerinde bunu örtme telaşına düşerler ki, bu eğilim zamanla kişinin samimiyetini de tartışmalı hale getirebilir. Oysa partili bir militan için samimiyetinin tartışmalı hale gelmesi son derece rahatsız edicidir.

"Bir sorunu dile getirdiğimde acaba nasıl

karşılanır, yoldaşlar ne der?" kaygısının, tartışılması gereken meselelerin önüne geçtiği yerler de olabiliyor. Bu kaygının bir yere kadar anlaşılır sebepleri olabilir; fakat bu eğilim, meselelerin parti gündemine taşınmasının önünde engel teşkil edecek düzeye gelmişse, sorun farklı bir boyut almış demektir. Oysa bir devrimcinin sorununu en rahat tartışabileceği kişi yoldaşıdır/partisidir, öyle de olmalıdır. Bu, sorunlara çözüm bulabilmenin de yegane yoldur.

İşi oluruna bırakma ya da kendini avutmak, bir diğer tehlikeli eğilimdir.

Çağımız insanının kendini avutma eğiliminde olduğu bir sır değildir; bundan dolayı pek çok kişi heybesine yerleştirdiği "kendini avutma kılavuzu"nun bir ya da birkaç versiyonu ile dolaşır. Değiştirmenin ancak örgütlü sınıf mücadelesiyle mümkün olduğu yerde, değiştirme iddiasından yoksun olan örgütsüz bireyin kendini avutmak dışında yapabileceği fazla bir şey de yoktur zaten.

Örgütlü mücadele içinde bulunan bir sınıf devrimcisinin ise kendini avutmak gibi bir lüksü yoktur, buna ihtiyaç da duymaz. Bundan dolayı kendini avutma eğilimi, tam da sorunların nüksettiği yerde boy veriyor. Bu durum şaşırtıcı olmasa da, sorunların çözülmesine değil ancak daha da derinleşmesine yol açabilir.

"Bu eşiği atlamam gerekmiyor, böyle de idare edebilirim, nasıl olsa faaliyet için yeteri kadar çaba da harcıyorum, vb..." Atlaması gereken eşiğin önüne gelip bu iddiayı ortaya koyamayan veya bunu göze almayan kişi, bu tarz bir akıl yürütme ile kendini avutmaya yeltenir.

Olağan yaşamını sürdürürken mücadeleye de şu veya bu düzeyde katkı sunan çevre-çeper güçler değil de, iddialı bir parti militanı söz konusu ise -ki esas konumuz da budur-, sürecin kendini avutarak atlatılmayacağı kısa sürede açığa çıkar. Zira mücadele süreci iddialı devrimcileri, aşmakla yükümlü oldukları eşiklerle karşı karşıya bırakır. İleriye doğru akıp giden bir sürecin olduğu yerde "durağanlık", kaçınılmaz olarak "gerileme" halini alacaktır ve durumun bir şekilde hissedilmesi kaçınılmazdır.

Bir başka nokta ise şudur: Kritik anlarda görülen zaaflar ya da geçmişin izleriyle hesaplaşma noktasında yaşanan aksama veya yalpalamalar, bu sorunu yaşayan kişinin mücadele için emek harcamadığı anlamına gelmez. Çünkü kimi zaman çok emek harcayan militanlarda da, günü geliyor benzer sorunlar nüksedebiliyor. Hatta kimi zaman harcanan emek, eksiklik ve zaafların üstünün örtülmesine gerekçe yapılmak istenebiliyor. Dolayısıyla bu tür durumlardaki tartışma, "ben faaliyet için çok emek harcıyorum, bu durum görünmüyor" mahiyetine bürünebiliyor. Oysa düzenin içimizdeki kalıntılarıyla mücadele ile harcanan emeğin yeterli ölçüde takdir edilmediği iddiası farklı iki tartışmadır.

Böylesi bir tarzın, esas sorunun saptanıp çözüme kavuşturulması önünde engele dönüşme ihtimali yüksektir.

Vurgulamak gerekiyor ki, böylesi bir durum salt parti faaliyeti için değil, gelişim içindeki partili militan açısından da olumsuz sonuçlar yaratacaktır. Unutulmamalıdır ki, parti, militanların faaliyete katkılarının farkındadır ve bu emekler hiçbir koşulda gözardı edilmez, fakat bu elbette "eleştiriden muafiyet hakkı" tanınacağı anlamına da gelmez.

Bir noktayı daha eklemek gerekiyor. Hızlı gelişme süreçleri, tempolu çalışma alanları, kimi zaafların yeterince görülmesini engellemekte, bunların üstünden atlanmasına yol açabilmektedir. Böylece kolay aşılabilecek sorunların kuluçkaya yatıp çoğalmasına zemin hazırlamaktadır.

Faaliyetin temposu ne olursa olsun, aşılması gereken bir zaaf veya geride bırakılması gereken alışkanlıkların üstünden atlanmamalıdır. Zira aşılmayan bir sorun, geride bırakılmayan bir alışkanlık, koşullar oluştuğunda tekrar karşımıza dikilir, ancak öncekinde biraz daha derinleşmiş bir şekilde!

Öte yandan, bazen kimi güçler tökezler, yalpalar, sorumluklar karşısında şaşırır vb... Ne organların ne de bireylerin böyle sorunların üstünden atlama, yok sayma, hesaplaşmayı erteleme lüksü olabilir.

Çözüm partinin kolektif yönlendirmesi ve bireysel iradi çabada aranmalıdır

Sınıf eksenli partiye geçiş sürecinde kadrolaşmanın önemine vurgu yapan partinin çağrısına yanıt vermek, iddialı ve samimi her militanın görevidir. Partinin kadro kriterlerine

(Devamı s.9'da)

Bir fabrika çalışması deneyimi...

Sınıfa güvenmek, sınıfa güven vermek...

Sınıfın ve devrimin partisi olma iddiamızı ete kemiğe büründürmek için fabrika zemininde yıllardır faaliyet yürütüyoruz. Sınıf hareketinin bugünkü koşulları düşünüldüğünde, bunun ne kadar uzun soluklu, zorlu ve emek isteyen bir süreç olduğu ortada. İşçi sınıfı örgütsüz. Hepsinden önemlisi güvensiz. Hem kendi gücüne hem de ait olduğu sınıfa güvensiz. Bu tablo fabrika çalışması yürütürken karşımıza çıkan en önemli sorunların başında geliyor.

Üretim ilişkileri içerisinde gündelik olarak kapitalizmin sömürüsünü yaşayarak öğrenen işçilere tek başına doğruları ve olması gerekeni söylüyor olmak onların harekete geçmesini sağlamaya yetmiyor. Komünist işçiler olarak bizler, bulunduğumuz her fabrikada, işçilere yaşadıkları sorunların nedenlerini ve nasıl ortadan kaldırılabileceğini anlatmaya, sınıfın örgütlülüğünü güçlendirmeye, bunun için de sınıf bilinçli işçileri hücre temelinde örgütlemeye çalışırız. Bulunduğumuz bölgeye, fabrikaya hakim olmak için de fabrikanın yapısını, bölgedeki etkisini, oraya özgü öne çıkan sorunları, üretim bölümlerini, kaç işçi çalıştığını, işçilerin hangi memleketten olduklarını, politik düşüncelerini, mezheplerini, ulusal kimliklerini, cinsiyetlerini, işçilerin ve fabrikanın mücadele geçmişini vb. öğrenmek için çeşitli yol ve yöntemler geliştiririz.

Yeni girdiğimiz bir fabrikada genel olarak ilk refleksimiz fabrika içinde öncü nitelikteki işçilere ulaşmaya çalışmak olur. Sonrasında ise o işçilerle iletişimimizi geliştirmek için fırsatlar yaratmaya çalışırız. Yemek saatleri, çay molaları, servisler vb. ortak mekanlarda işçilerin yanına sokularak fabrikadaki sorunlardan konuşmaya, onların tepkilerini ölçmeye çalışırız. Bu tür sohbetlerde işçiler genelde bize hak verirler, onaylarlar, benzer şeyler söylerler. Ancak bu tepkilerini örgütlü bir biçime kavuşturmaya çalıştığımızda ise bizden uzak dururlar. Eğer fabrikada can yakan bir sorun çok öne çıkmamışsa da çok fazla hareket eğilimi göstermezler. İşçinin gündelik mücadele içerisine çekilebilmesi, harekete geçmesi için bıçağın kemiğe dayandığı noktanın gelmiş olması gerekir. Olağan dönemlerde ise işçi hareket etmek istemez. Hep başkası hak arasın, o da bu haktan faydalansın ister. Bugünkü koşullarda işçi sınıfının mevcut tablosu ve gerçekliği genelde budur.

Büyük bir metal fabrikasında komünist bir işçi olarak faaliyet yürütürken aynı sorunlarla karşılaştım. Fabrikada işe başladığım ilk günlerde işimin ağır olması ve fazla mesailere zorunlu bir şekilde bırakılmam önceleri beni epey zorladı. Çalışma koşullarına hakim oldukça örgütlenme çalışmasına nereden ve nasıl başlayacağıma, nasıl bir yöntem izleyeceğime, hangi araçları kullanacağıma dair soruların cevaplarını bulmak için çevremi incelemeye başladım. Gözlemlerim sonucu ilişki kuracağım işçileri tespit ettim ve onlarla ilişki geliştirmek için çaba harcadım. Ben de ilk refleks olarak öncü potansiyeli taşıyan işçilere ulaşmaya çalıştım. Fakat bu çabalarım ilk başlarda sonuç vermedi.

İşçilerle iletişim kuruyordum, onlara doğruları söylüyordum, üstelik onlar da anlattıklarıma itiraz etmiyor, bana hak veriyorlardı. Ama iş örgütlenmeye gelince geri duruyorlardı. Ayrıca fabrikada politik bilinci olan tek işçi bendim. İletişim kurduğum işçilerin devrimci düşüncelerle bir tanışıklığı, politik bir alt yapısı yoktu. Bu da faaliyeti iyice zorlaştırıyor ve etki alanımı daraltıyordu. Bu sorun üzerine yoğunlaştım, çözüm üretmeye çalıştım. Bir eksik vardı. Neden işçileri harekete geçiremiyordum? Kullandığım araçları, izlediğim yöntemi yeniden gözden geçirdim.

Sonuçta anladım ki, o an için bana çok zor görünen soruların cevabı aslında çok basitti. Sonrasında geliştirdiğim davranışlarımın sonucunda gördüm ki aslında sorularımın yanıtı basitmiş. İşçi sınıfına "güvenmek"

ve "inanmak" bazen karmaşık gibi görünen sorunların üstesinden gelmek için ilk zemini yaratabiliyormuş.

İlişki geliştirmeye çalıştığım işçilerle henüz yeni tanışmıştık ve onlara henüz yeterince güven verememiştim. Ben de bir farklılık hissetmişlerdi. Onların yanına hep bir şeyler konuşmak ve tartışmak için gidiyordum. Onlarla sosyal anlamda bir şey paylaşmıyordum. Böyle olunca da beni dışlarından biri olarak görüyorlardı. Oysa ben de bir işçiydim. Tek farkım ben devrimci ve komünist bir işçiydim. İşçilerle sosyal olarak da ilişki geliştirmem gerektiği açıktı. Ama fabrika ortamında ve sınırlı zaman dilimlerinde bu mümkün değildi. Bu nedenle onlarla fabrika dışında kendi doğal ortamlarında bir şeyler paylaşmanın yollarını aradım. Sorunlarını dinlemeye, elimden geldiğince yardımcı olmaya çalıştım. Örneğin bir işçinin ailesi köydeydi. Kendisi kaba inşaatı bitmiş evlerinin bir odasında yalnız kalıyordu. Onun durumunu araştırdım ve birkaç eşyasının eksik olduğunu öğrendim. Bende fazla olan eşyalardan ona vermeyi teklif ettim. Tereddütlü bir şekilde kabul etti ve eşyaların çok işine yarayacağını söyledi. Eşyları verdim. Sonra tereddütünün nedenini öğrendim. Eşyaları kendisine para karşılığında verdiğimi düşünmüş. Para vermeyi teklif ettiğinde ben kabul etmeyince şaşırdı.

Bu olaydan sonra bu işçinin köylüsü başka bir işçi de bana oldukça sıcak davranmaya başladı. Bu olayı fabrikadan başka arkadaşlara da anlatmışlar. Onların hemşehrisi olan bikaç işçi de bana yakınlaştılar. Yine benzer bir şekilde evini taşımak isteyen bir işçiye kendiliğiminden yardım teklif ettim.

Bu ve bunun gibi birçok örneğin ardından anladım ki işçilere sadece politik olarak güven vermeye çalışmak yetmiyordu. Onlara insani ve sosyal olarak da güven vermek önemliydi. Bizim çok önemli görmediğimiz bu türden sosyal ilişkiler işçi sınıfında vefa duygusuna yol açıyordu. Bu güveni geliştirmek ve güçlendirmek için işçilere verdiğim her sözü yerine getirdim, hiçbir yardım talebini geri çevirmedim. İşçiler, sizi dürüst, tutarlı, sözünün eri, yardım sever ve samimi gördüklerinde size güven de duyuyorlardı ve yaklaşıyorlardı. Sonrasında ise politik olarak söylediklerinizi başka bir gözle dinliyorlardı. İşçi ile sağlam bir ileşitim kurmanın ilk yolu onları sosyal olarak da kazanmaktı.

Bu çabalarım karşılığını üretti. Eşya verdiğim işçinin tanıştırdığı bir işçi fabrika komitesine giren ilk arkadaş oldu. Elbette işçileri sosyal olarak kuşatmak tek başına yeterli değildir. Fabrikaya özgü somut sorunları sistematik olarak işlemek, bu sorunlara karşı işçileri biraraya getirmeye çalışmak, buna uygun araç, yol ve yöntemler geliştirmek işin diğer en temel yanını oluşturmaktadır. Ama bunun için ilk zemini döşemek gerekiyor. Bu da işçilere güven vermekten ve onlara güven duymaktan geçiyor.

Güven ilişkisini geliştirdikten sonra fabrikada çeşitli araçlar kullandım. İşçi bültenleri, bildiriler vb. araçları başlarda sınırlı sayıda işçiye de olsa vermeye başladım. Sonrasında fabrikaya özel bülten çıkardık. Fabrika bülteninde işçilerin en hassas olduğu ve tepki gösterdiği konuları işlemeye çalıştık. Zamanla işçiler benim devrimci kimliğimi kabullenmeye ve benim yanımda buna göre davranmaya başladılar. Örneğin küfürlü konuşma konusunda uyarıda bulunmama rağmen benim yanımdayken küfür etmemeye başladılar.

Tüm bu çabalarımın sonucunda daha fazla sayıda işçi ile fabrika üzerinde sohbet etmeye başldık. Beş kişilik bir komite kurduk. İki aya yakın bir süre sadece komitedeki arkdaşlarla ilgilendim. Onları politik olarak güçlendirmeye çalıştım. Örgütleneceğimize inanmaları için onlardan hiçbir şey saklamadım. Olabilecek tüm gelişmeleri, süreçleri ayrıntılı olarak anlattım. İşçilere gerçekleri olduğu gibi anlatınca karşılığını da aldım. Örgütlenmenin zorluklarını, ne kadar süreceğini, olası saldırıları vb. hepsini anlattım. İlk başlarda çok düzenli olmasa da komitemiz toplanmaya başladı. Fabrikadan işçilerin katıldığı bir piknik düzenledik. Burada bazı kararlar aldık. İlk kurduğumuz komitenin dışında fabrikanın bölümlerine doğru yayılan yeni komiteler kurabilecek bir düzeye eriştik.

İşçilerin hem sınıf mücadelesi tarihi ve deneyimleriyle kuşanması, hem sendikal örgütlenme üzerine gelişmesi, hem de politik olarak güçlenmesi için ayrıca bir eğitim sürecine ihtiyaç var. Bu nedenle fabrikada eğitim birimi kurmayı kararlaştırdık. Fabrika bülteninin ilk sayısına işçilerin katkısı fazla olmamıştı, ancak ikinci sayı için işçilerden katkılar aldık.

Sınıftan öğrenmek ve ona öğretmek denilen sözün anlamını bu deneyimle bir kez daha görmüş oldum.

Komünist bir metal işçisi

Fabrika çalışması deneyimleri...

Sınıf çalışmasında bir araç olarak fabrika bültenleri

Sınıf çalışmasında derinleşip ilerleyebilmenin yol ve yöntemlerini çeşitlendirdiğimiz bir dönemde, kendi çalışma alanımda örgütleyip kullandığımız bir çalışma aracı üzerinde durmak istiyorum. Gerçek işlevi ve istikrarlı kullanımında ortaya çıkan sonuçlar üzerinden fabrika çalışmasının eksikliklerini daha iyi görebildik. Bu, fabrikaya çizilen hat ile pratik arasındaki açı farkını görmemizi de sağladı.

Fabrika bültenine ilişkin deneyimimizin sonuçları aktarmadan önce şu noktaya işaret etmek gerekiyor. Fabrika bülteni tanımlanırken, bazen sadece fabrika sorunlarının işlenmesi gerektiği gibi bir sonuç çıkabiliyor. Fakat, özgün yanını bu ağırlık oluştursa bile, asıl belirleyen fabrikanın kendi güçleriyle çıkarılmasıdır. Dışardan bir yönlendirme ve hazırlıkla çıkan fabrika bülteninin ömrü uzun olmaz.

Yayın gündemini salt fabrika sorunlarına indirgemek zaman içerisinde bülteni kısırlaştırır. Aynı zamanda ihtiyacı da karşılayamaz. Fabrika bülteni, işçi sınıfının genel sorunları ile siyasal gündemleri de kendi yapısına uygun taşıyabilmelidir. Bülten ne kadar fabrika işçilerine mal edilebilirse o kadar zenginleşmeye ihtiyaç duyar. Örneğin, bölgedeki işçi direnişine dair somut anlatımlar da bültene taşınabilmelidir. Direnişler ve deneyimlerin yanısıra geçmiş sınıf hareketi süreçlerini inceleyen bir yapısı olabilir. Bu yanıyla her yeni sayı hazırlığı mevcut işçiler içinde önemli bir tartışma platformudur. Böylece fabrika sorunları ve sınıf hareketinin süreçleri üzerinden daha tanımlı çalışmalar örülebilir. Süren işçi direnişleri başka bir gözle değerlendirilebilir.

Bu, sınıf kimliğini ve bilincini güçlendirmek açısından da önemlidir. Bir sınıfın parçası olduğunu hissetmeyen ve çoğu zaman yaşanan gasplara karşı hak aramanın ötesine geçmeyen bir ufka sahip işçilerle karşılaşıyoruz. Sınıf bilinci ve örgütlülüğünden yoksun bugünün işçilerinin geçmişten kopuk mücadele talepleriyle yol yürümeye çalışıyoruz. Bu durumda, sorunların sadece kendi fabrikasında yaşananlar üzerinden işlenmesi, hak taleplerinin ötesine geçilemeyerek darlaşmaya neden olur. Bu zayıflığa yol açmamak için, bültenin işçi sınıfı kimliği ve bilincine özel tarzda vurgu yapması, mevcut direnişlere ve yaşanan diğer sorunlara yer vermesi gerekir. Yaşadığı sorunların mevcut sermaye düzeninden kaynaklandığı, fabrikadaki sömürü çarklarının düzenin yasaları ve polisiyle korunduğu her vesileyle anlatılmalıdır.

Fabrika bültenleri yapısı itibarıyla, hem fabrikalarda özgün bir politik müdahale aracı, hem de fabrika temelli ilk örgütsel şekillenişin başlangıç noktasıdır. Çünkü bülten üzerinden fabrikaya içerden müdahale eden yazılar, giderek bu sorunlara karşı mücadeleyi örgütleyen bir yapının şekillenmesinin önünü açar. Fabrika bülteninin çıkarılması için yan yana gelip tartışanlar, giderek fabrikadaki sorunlara müdahale üzerine de tartışmaya yönelirler. Böylece bülten hem örgütsel bir araç halini almakta, hem de fabrikanın sorunlarını içerden tartıştıran politik bir işçi kürsüsü misyonunu üstlenmektedir. Bu ikisi birbirine sıkı sıkıya bağlıdır ve sonuç almayı belirleyen de budur.

Bugün fabrikalarda karşılaştığımız en önemli sorun işçilerin örgütlü birliğini oluşturamamaktır. Fabrika bültenleri bu sorunu aşmanın bir ilk halkası olabilir. Bir iç işleyişe kavuşan bir bülten komisyonu, fabrika örgütlülüğünün ilk adımıdır. Komisyonun tüm fabrikayı ifade edilebilmesi, bunun için de

(Devamı s.22'de)

"Füze Savunma Kalkanı Projesi" halklara karşı işlenen suçtur...

Emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadele saflarına!

İşçiler, emekçiler;

Emperyalizmin savaş örgütü NATO, "Füze Savunma Kalkanı Projesi"yle kirli ve karanlık tarihinde yeni bir sayfa daha açmaktadır. Bugüne kadar işlediği cinayetlerle, gerçekleştirdiği katliam ve işgallerle, planladığı komplolarla emperyalist-kapitalist sistemin jandarmalığını üstlenen emperyalizmin suç ve savaş örgütü NATO, "Füze Savunma Kalkanı Projesi" ile saldırganlığını tüm dünyaya yaymaya çalışmaktadır.

Onyıllardır Ortadoğu başta olmak üzere tüm dünyayı kan gölüne çeviren emperyalist haydutlar, füze kalkanı projesini sözde "savunma" amacıyla kullanacaklarını iddia etmektedirler. ABD emperyalizmi, bölgesel hesapları gereği NATO'nun gücüne yaslanarak dünya halklarına savaş ilanı anlamına gelen füzeleri Türkiye topraklarına da yerleştirmek istemektedir.

Emperyalizmin Türkiye'deki işbirçikleri ise füze savunma projesine onay vererek bir kez daha bölgede emperyalizmin sadık uşağı olduklarını ispatladılar. NATO'ya tetikçilik yapmakta kararlı olduklarını, dünya halklarına karşı ise suç işleyeceklerini ilan etmiş oldular.

Kardeşler;

Bu silahlanma yarışının ve saldırganlığın gerisinde iflas eden, tükenen empeyalist-kapitalist sistemin çok yönlü kriz içerisinde debelenmesi yatmaktadır. Emperyalist-kapitalist sistem yaşadığı çözümsüzlükleri daha fazla işgal, sömürü ve katliamla aşmak istemektedir.

Ancak emperyalist-kapitalist sistemin barbarlığına karşı direnen halklar da sözlerini söylemeye devam etmektedirler. Avrupa'da, Latin Amerika'da, Ortadoğu ve Asya'da ezilen halklar, emperyalist saldırganlığa ve kapitalist sömürüye karşı kolayından teslim olmayacaklarını mücadeleleriyle göstermektedirler.

"Füze Savunma Kalkanı Projesi" sadece Ortadoğu halklarını değil aynı zamanda tüm dünya halklarını tehdit etmektedir. Emperyalist-kapitalist sistem tüm dünyada her türden ilerici çıkışa, devrimci kalkışmaya karşı da bugünden hazırlık yapmaktadır. Bugün Ortadoğu halklarını hedef alan füze savunma kalkanı yarın hakları ve gelecekleri için mücadele eden işçi ve emekçileri, özgürlük ve eşitlik için mücadele eden Kürt halkını, grev ve direnişlerle geleceğine sahip çıkmaya çalışan Avrupa halklarını da hedef almaktadır.

İşçiler, emekçiler;

Tarihi emperyalizme uşaklık ve taşeronluk olan Türk sermaye devleti bugün de kendisine biçilen misyona uygun davranmaktadır. Sermayenin AKP hükümeti, emperyalizme uşaklık, halklara düşmanlık sözkonusu olunca bugüne kadar ileri sürdüğü "komşularla sıfır sorun" yalanını bir yana bırakarak gerçek yüzünü bir kez daha göstermektedir.

Emperyalizmin saldırganlığına kalkan olan işbirlikçi uşaklar, dışarda dünya halklarına, içerde Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerine karşı suç işlemektedirler. Dışarıda emperyalizmin hizmetinde olanların içerde Kürt halkının en meşru ulusal hak ve taleplerini görmezden gelmeleri boşuna değildir. Füze kalkanı projesinin işçi-emekçilere, ezilen halklara faturası daha fazla

saldırganlık, daha fazla işsizlik, daha fazla sömürü ve baskı olacaktır. NATO'nun etkin bir üyesi olmakla gururlananların başta İMF olmak üzere uluslarası sermaye kuruluşlarının bir dediğini iki etmemeleri nedensiz değildir.

Tüm bu saldırganlığın gerisinde emperyalist-kapitalist sistemle kader birliği etmiş sermaye sınıfının ve uşaklarının iktidarı bulunmaktadır.

İşçiler, emekçiler;

Emperyalist saldırganlığa, kapitalist barbarlığa ve onların uşaklarına sessiz kalmayalım. Dünya halklarına savaş ilan eden haydutlara biz de savaş ilan edelim.

Sağlıktan eğitime tüm temel hizmetlerin özelleştirildiği, asgari ücretin azami sefalet anlamına geldiği, her gün onlarca işçi ve emekçinin iş cinayetine kurban gittiği ülkemizde hak ve özgürlüklerimize, geleceğimize göz dikenler kaderlerini ve geleceklerini emperyalist-kapitalist haydutlara bağlamışlardır. Bizler de kaderimizi ve geleceğimizi dünya halklarıyla, işçi ve emekçi sınıfıyla birleştirelim, füze kalkanı projesi vb. adlar altında gündeme getirilen saldırılara ve empeyalist-kapitalist barbarlığa geçit vermeyeceğimizi haykıralım.

Emperyalist-kapitalist sistemin, bölge halklarının kırımına yol açacak saldırılarına karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliği şiarıyla mücadeleyi yükseltelim!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!
Kahrolsun emperyalist-kapitalist barbarlık!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP)
İstanbul İl Komitesi
Kasım 2010

Sınıf çalışmasında bir araç...

(Baştarafı s.20'de)

farklı bölüm ve vardiyalardaki öncü işçilerden oluşması sağlanmalıdır. Yoksa bülten belli bölümlere daralır ve söz söylerken fabrikanın birliğini ifade edemez.

Fabrika bültenlerinin periyodunun aksamaması da önemlidir. Düzenli bir yayın, yol yürüyen faaliyet için önemlidir. Düzensizlik, mevcut işçi ilişkileriyle bağları zayıflatır, onların katkısının sınırlanmasına neden olur.

Bülten her açıdan fabrika işçilerine mal edilebilmelidir. Mali kaynağını oluşturmaktan bültenin hazırlamasına kadar, işçiler sürecin öznesi kılınabilmelidir. Bu, işçilerin çalışmanın sorumluluğunu hissetmeleri ve ihtiyaçlarını karşılamaları bakımından önemlidir.

Bir fabrikada düzenli olarak çıkardığımız bültenimiz üzerinden bakıldığında, yukarıda ifade edilen her eksiklik, fabrikaya yönelik müdahalenin de zayıflamasına neden olmaktadır. Bülten genel sorunlara müdahale edemediği, kendi çeperini aşamadığı yerde çalışma yıpranmaktadır. Kendi içine kapanmakta, etkisi ve gücü daralmaktadır. Böylece çalışmanın önünü açması planlanan bir araç giderek hantallaşmaktadır. Bu noktada, fabrika bültenini bir ekip çalışması olarak ele almanın ve sistematik bir çalışmanın bir parçası haline getirmenin önemine dikkat çekmek gerekiyor.

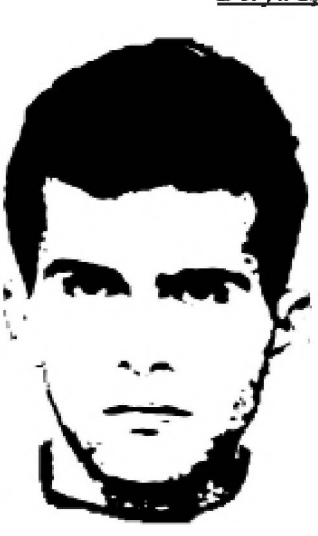
Sınıfın kriz sonrası hareketliliği ile sendikal örgütlenme çabalarının arttığı, yer yer fiili meşru mücadelenin fabrika işgali boyutlarına ulaştığı bir dönemden geçiyoruz. Sınıf devrimcileri olarak güne yüklenmenin, sınıf içinden örgütlenme çalışmasını daha ileri bir düzeye çekmenin çabası içerisindeyiz. Çalışmamızın yeni bir döneme girdiği şu günlerde sınıf çalışmalarını güçlendirmek, ileri taşıyabilmek tüm çalışma alanlarımızın ortak kaygısıdır. Bu çabanın deneyimlerini ***Ekim*** üzerinden paylaşmak ve sorunlarını tartışmak, bugün her zamankinden daha özel bir ihtiyaç haline gelmiştir.

T. Yıldız

Alaattin yoldaşın katledilişinin birinci yılında…

Sarsılmaz bir dava adamı, sağlam bir proleter devrimci!

Derya Işık

Sınıfın ve devrimin partisi TKİP'nin, partimizin 12. mücadele yılını kutladığımız şu günler aynı zamanda, geçtiğimiz yıl katledilen Alaattin Karadağ yoldaşın ölüm yıldönümüne denk geliyor. Alaattin yoldaş 19 Kasım akşamı, Avcılar Esenyurt bölgesinde parti afişlemesi yaparken, sermayenin silahlı katilleri tarafından infaz edilmiştir. 19 Kasım gecesinde Saadetdere sokakları sadece vahşete değil, Alaattin yoldaş şahsında direnişçi kimliğe, devrimci adanmışlığa, yoldaşlık sevgisine ve partiye ölümüne bağlılığa tanıklık etmiştir.

Alaattin yoldaş katledildiğinde, bir süredir Esenyurt'ta sınıf çalışması yürütüyordu. Partinin sesinin ve şiarlarının işçi ve emekçilere taşınması için büyük bir enerji sarf ediyor, örnek bir pratik sergiliyordu. Bölgedeki emekçilere, „hangi yana baksam TKİP yazılamasını görüyorum, partinin varlığı çok güçlü hissediliyor" dedirten türden yoğun bir pratikti bu.

Alaattin yoldaş, oldukça genç bir yaşta, henüz 19'unda, büyük bir coşkuyla profesyonel devrimciliğe adım atmış, katledildiği ana kadar, illegal ihtilalci bir örgütün saflarında komünist devrimci olarak siyasal yaşamını sürdürmüştür. O, proleterleşmiş bir ailenin proleter çocuğu olarak, devrimci mücadelenin sınıfsal temelini kavramış, bu bilinç açıklığıyla bir proleterin bulunması gereken yeri, TKİP saflarını seçmiştir. Partiye üyelik başvurusunu "evet yoldaşlar bir proleter sizi bekliyor" diye bitiren bir proleter devrimcinin, partisiyle buluştuğunda ne denli militan, ne denli özverili ve ne denli sadık olduğu görülmüştür Alaattin yoldaş şahsında.

Kuşkusuz, Alaattin yoldaşın devrimci adanmışlık ve direnişçi kimliğe sahip olmasını, bu özelliklerin onda toplanmasını olanaklı kılan partimiz TKİP'dir. Alaattin yoldaş saflarında yetiştiği partinin üstünlüklerini temsil ediyordu. Tıpkı, daha önce şehit düşen Habip, Ümit ve Hatice yoldaşlar gibi... O da, onların yarattığı gelenekle açtıkları yoldan yürüyerek gitti. Giderken de bize parti üyesi olmanın gereklerini, bunun için izlenmesi gereken yolu gösterdi.

Alaattin yoldaş kime karşı ne için mücadele ettiğini çok iyi bilen bir yoldaştı. Partinin birikimini özümsemeye ve ihtiyaçlarına yanıt vermeye çalışan, sorunlarına kafa yoran, gelişmesi için bütün benliğiyle çaba gösteren, bunun için kendi deyimiyle partiyle etle tırnak gibi bütünleşen yoldaşlardandı. En zorlu koşullarda partisinden güç almasını bilen, partisini güçlendiren seçkin bir yoldaştı.

Hücrelere atıldığında partisiyle ilişkisi olmadığı halde Ölüm Orucu Direnişi'nde yer almak için sabırsızlanan, direnişte kararlılıkla yerini alan, dışarıda partiyle ilişkisi kesildiğinde tek başına bir örgüt gibi çalışan Alaattin yoldaş, partinin çalışmasını etkin biçimde yürütemediği

zaman için için rahatsızlık duyardı.

Sınıf çalışması yürüttüğü fabrika ve sanayi bölgelerinde işçiler tarafından sevilen ve saygı duyulan, yoldaşlarına son derece bağlı, insani ilişkilerinde güven veren bir devrimciydi. En küçük bir imkânı bile partinin çıkarları için değerlendirmesini bilen, bu yönde partiye yeni olanaklar ve alanlar açan bir yoldaştı.

O, devrimci mücadelede zayıf davranan, parti saflarından şu ya da bu nedenle uzaklaşan kimi insanlara büyük bir sorumlulukla yaklaşmayı başarabilen bir devrimciydi. Her türlü eleştiriye açık, sekter davranışları soğukkanlılıkla düzeltmeye çalışan, bürokratik eğilimlerin önüne dikilen bir tutumun temsilcisiydi.

Kısacası O, sarsılmaz bir dava insanı, sağlam bir proleter devrimciydi.

Alaattin yoldaş, ölümüyle olduğu gibi yaşamıyla da, Habip, Ümit ve Hatice yoldaşlar gibi, partili mücadelemizde yarattığı değerlerle, sahip olduğu sarsılmaz inançla, taşıdığı kimlikle, üstünlükleri ve kusurlarıyla partinin seçkin bir üyesi, militan bir kadrosu olmuştur. Yoldaşlarımızın yüz akı olan siyasal yaşam ve pratiklerinden öğrenmeyi onlara karşı asli görevlerimizden biri olarak görmeli, yaşamımızın her alanında bir davranış tarzı haline getirmeliyiz.

Yoldaşlarımızı yaşatmak, uğruna tereddütsüz öldükleri davayı zafere taşımak, ancak ve ancak onların düzeyini aşarak mümkün olacaktır.

Yoldaşlarımızı yaşatmak, onlar şahsında temsil edilen partili bilinci özümsemekten, pratiğimizle birleştirmekten, onlar gibi kendimizi davaya adamaktan geçiyor.

Alaattin yoldaşı bir kez daha sevgi, saygı ve derin bir özlemle anıyoruz...

Yaşasın partimiz Türkiye Komünist İşçi Partisi!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!
Kahrolsun faşist sermaye düzeni!
Alaattin yoldaş kavgamızda yaşıyor!
İşçi sınıfı savaşacak, sosyalizm kazanacak!

Daha bir kararlılıkla...

(Baştarafı s.26'da)

de dosta ve düşmana duyurduk. Duvarların içi ve dışı işte böylece bir bütün olarak kendi seyrinde ilerliyordu.

"...Vaktimiz yok onların matemini tutmaya... Akın var güneşe akın güneşi zapt edeceğiz güneşin zaptı yakın..."

Senin bedenini siper ederek yıkmaya çalıştığın tecrit duvarlarının içinden devrimci direngenliğin hiçbir engel tanımayacağını dosta ve düşmana bir kez daha haykırarak kanıtladık.

Sınıf mücadelesinin bir başka alanı olan zindanlarda da kavga oldukça çetin bir şekilde ilerliyor. Senin yıkmaya çalıştığın düzenin duvarları önünde sınıfsız, sömürüsüz, sınırsız bir dünya mücadelesi, ödediğimiz bedellerle gün gün avuçlarımızın içinde yükseliyor. Burjuvazinin kanlı iktidarı ne yaparsa yapsın bu yükselişin önüne geçemeyecektir. Senin sokak ortasında infaz edilmen bunun en somut örneğidir. Sermaye düzenine karşı olan öfkemiz artmış, adımlarımız daha da güçlenmiştir.

Sevgili yoldaş,

Biz ölümü de yüzümüzde tebessümle karşılamasını, yeri geldiğinde zindan direnişlerinde olduğu gibi halaylarla kurşunları karşılamasını bilenleriz. Sol hareketin büyük oranda düzenin icazet alanına girdiği, umutsuzluğun hâkim olduğu bugünkü koşullarda umudu, kapitalist toplumun tek gerçek devrimci sınıfı olan işçi sınıfı saflarında sınıfın devrimci partisini geliştirip güçlendirerek büyütüyoruz.

Devrimci iradenin teslim alınamadığına sokaklar, zindanlar, işkencehaneler tanık oldu, kokuşmuş düzeni alaşağı edene kadar tanıklık etmeye devam de edecek. Sömürüsüz dünya özlemimiz o kadar büyük ve sınırsız ki, hiçbir hücre, duvar, kurşunlar ve nicesi onun önünde duramadı, onu durduramadı, durduramayacaktır.

Zulmün duvarlarını yıkarak güneşi zapt edeceğimiz günlerin amansız kavgasında hep seninle olacağız yoldaş!..

Nurettin yoldaşın anısına…

Daha bir kararlılıkla, daha büyük bir güvenle!..

S. Kaya

Fabrika bacalarının, soğuk fabrika duvarlarının, işçi servislerinin arasındasın… İşçilerin mücadele alanlarında, her direnişte, grevde, zindanlarda bizimlesin…

Sevgili yoldaş,

TKİP'nin sesini soluğunu işçi sınıfıyla buluşturduğun sayısız faaliyetlerinden biri sırasında sermayenin kanlı elleri tarafından katledildiğinde, kavganın farklı bir alanında mücadele veren, senin güneşe yükselişine duvarların arkasında tanık olanlar vardı. Bu satırlar sana onların bu tanıklığını kelimelerin diliyle anlatmaya çalışarak, Kasım'ın coşkulu ve umut yüklü günlerine öfke ile bakarken zindanların sesine kulak verecek. Mücadelenin bir kesitinde hapishanede tutsak edildiğin için bu sesi senin daha bir büyük heyecanla dinleyeceğine eminim.

Şu an olduğu gibi o zaman da elimizle uzanacak kadar yakından bize. O zaman işçi sınıfı partisinin geleceği kazanmak için attığı yeni adımların coşkusu, işçilerin ve emekçilerin sermayenin kölelik zincirlerini kırmak için yükselttiği mücadelenin akışına karışıyordu. Bugün de sermayenin saldırılarına karşı dünya çapında işçi ve emekçilerin kavga alanlarına çıkışına tanık oluyoruz. Yanı başımızda ise işgallerle, direnişlerle, grevlerle işçi sınıfı sermayenin pervasız saldırılarına karşı militan karşı koyuşlar sergileyerek sömürüye karşı isyanı örgütlüyor. Asalak burjuvazinin kalelerinde işçi sınıfının devrimci kalkışmasını örgütleyip kokuşmuş sermaye iktidarını tarihin çöplüğüne gömme kararlılığı ile dün nasıl dolaşıyorduysan, bugün de aynı sokaklarda, aynı fabrikalarda yine aynı kararlıkla dolaşıyorsun. İşçilerin mücadele alanlarında, her direnişte, her grevde senin koca bir dağ gibi yükselen bedenini görür gibi oluyor gözlerimiz. İşçi sınıfı partisinin duvardaki her yazısında, her afişinde seni görüyor, senin dünden miras aldığın ve geleceğe büyük bir sadelikte aktardığın devrimci baş eğmezliğinin sarsılmaz güçlülüğünü soluyoruz. İşçi sınıfının en ufak bir hak arayışı mücadelesinde beliriveriyorsun ve tarihten gelen haklılığımızı gözlerindeki umut dolu bakışlarla işçilere anlatıyorsun.

İşte o zaman yaşamında olduğu gibi ölümün sırasında da sergilediğin devrimci militan sınıf tutumuna iliklerimize kadar tanık oluyor, daha bir kararlıkla, daha büyük bir güvenle geleceğe doğru yürüyoruz.

Duvarlarını hükümsüz kılmak için bedenini ölüme yatırdığın Kırıklar F tipinde iken kaleme aldığın siyasi savunmanda "Sınıf bilinçli bir proleter olarak sustum ve direndim" sözlerinle işkencecilere karşı örgütsel olarak gizlediğin, ancak siyasal olarak savunduğun kimliğinin arkasında ne kadar güçlü bir sınıf devrimcisinin var olduğunu benzeri bir sadelikte dile getirmiştin. Benzeri bir tutumu da tereddüt etmeden partiye ve devrime olan bağlılığının getirdiği sorumlukla F tipi hapishanelere karşı sürdürülen Ölüm Orucu direnişine katılarak göstermiştin. Biz 19 Aralık zindan direnişinin ve katliamının ardından büyüyerek süren Ölüm Orucu Direnişi'nin dışarındaki neferleri olarak seninle omuz omuza sürdürüyorduk bu çetin mücadeleyi. Kavgayı demirlerin ve betonların arasında da sermaye devletinin saldırılarına karşı siyasi bir duruşla yanıt vererek sürdürmüş, her türlü zorbalığın hüküm sürdüğü koşullar karşısında düzene karşı devrimin safında yer

almanın "özgürlüğü" ile duvarları hükümsüz kılanların kervanına katılıvermiştin.

Kavganın apansız akışı sırasında tahliye edilir edilmez soluk almadan sınıfın devrimci çizgide örgütlenmesi faaliyetinin içerisine katılmış olman kadar doğal bir şey yoktu senin için. Yılgınlığın ve devrim davasından kaçkınlığın karşısında sen yine "zor dönemin" sınıf devrimcisi olarak kesintisiz bir şekilde faaliyetin içindeydin.

Yaşam içerisinde herkesin bir hikâyesi vardır. Ancak tüm yaşamı kendi denetiminde tutan burjuvazinin sınıf iktidarının hükmünün geçtiği kapitalist sömürü düzeninde tüm hikâyeler tek düzedir. Tek bir merkezden herkesin geleceği kokuşmuş sermaye düzeninin sınıf çıkarları doğrultusunda şekillendirilirken, ezberi bozarak iktidar mücadelesi veren sınıf devrimcilerinin hikâyelerinden biri de senin devrim davasına adanmış yaşamındır. TKİP'nin saflarında yer almaya başlayarak örgütlü bir sınıf bilinçli proleter olarak yaşamınla ve ölümünle saflarımızda haklı bir onur yarattın. Tıpkı Habip, tıpkı Hatice yoldaşlar gibi proletaryanın partisinin kendi sınıf zeminiyle kurduğu devrimci bağın somut bir göstergesi oldun.

*"Karataştan çerçeveye bölünen güneşi parça parça bölen parmaklık"*lar arkasında Esenyurt-Avcılar polis şebekesi tarafından katledildiğinin haberini ilk radyoda hışırtılardan belli belirsiz duyabildiğimiz spikerin sesinden aldık. 20 Kasım akşamı dinlediğimiz ve tam olarak ne olduğunu anlayamadığımız bu haber yüreğimize bir devrimcinin infaz edildiği kuşkusunu düşürmeye yetmişti. Araya hafta sonunun girmesi ve bizim yalnızca radyomuzun oluşundan kaynaklı büyük bir merakla bekleyiş içerisine girmiştik. Dışarıda böylesi süreçlerde hayat ne kadar hızlı akıyorsa duvarların ardında o kadar ağır akıyor. Bir de böylesi bir haber bekliyorsanız.

Ki sınıf mücadelesinin ayak seslerine kulak verip bilincimizle ve yüreğimizle onu kavgamıza katık ettiğimiz hapishane koşullarında, sınıf mücadelesini duvarların arkasında var etmek için dışarıyla et ve tırnak gibi bütünleşmek büyük bir önem taşıyor.

Hafta sonları tecrit hapishaneleri hafta içine göre büyük bir sessizliğe gömülür. Görüşler, kitap, kantin, mektup vb. rutin işleyiş hafta sonu yerini, yemek ve gazete gelişinin dışında, kulakları rahatsız edici kadar derin bir sessizliğe bırakabilir. Devrimci tutsakların kalın duvarlara inat kendi aralarında duyulmayan cümleleri sabırla yineleyerek yaptıkları söyleşiler yırtar bu sessizliği. Ve hücreler arası "top" trafiği sessizliğe rengini veren beton duvarları hükümsüz kılarak mücadelenin kızıllığı sarıp sarmalar herkesi. Hava ne kadar soğuk olursa olsun insanın içi ısınıverir.

Böyle bir Pazar günü, bir siper yoldaşımız tarafından gönderilen ve birkaç havalandırma atlayarak gelen "top"un içindeki küçücük nota sığdırdığı birkaç cümleyi okuyunca seni güneşe uğurladığımızı öğrenmiş olduk. Sonra kavgada bir yoldaşımızı daha kaybetmenin hüznü, sermaye iktidarına olan kinimiz ve omuzlarımızda artan sorumluluğun büyüklüğü ile seni duvarların arkasında uğurlamak ve katledilişini lanetlemek için hızla hazırlığa giriştik. Bir yandan "top"larımızı siper yoldaşlarımıza defalarca kez yazıp atarak programı örgütlemeye, diğer yandan ise sana ilişkin sorulara yanıt vermeye çalıştık.

Siper yoldaşların seni soruyor, devrim davasına adanmış bir komünistin katledilmesinin öfkesini ve üzüntüsünü bizimle paylaşıyorlardı. Duyduk ki senin adın başka hapishanelerin duvarlarında da yankılanmış. Mücadelenin bir kesitini geçirdiğin zindan duvarlarının ardında yoldaşların ve siper yoldaşların mücadeleye olan bağlılıklarını, senin yiğitçe ölümü göğüslemenin karşısında düzene olan öfkelerini bileyerek söylediler.

Senin uğrunda tereddüt etmeden yaşamını verdiğin davamızı sloganlarla selamladık. Yüksek duvarların engellerini aşarak kavgamızı haykırdık: "Alaattin yoldaş ölümsüzdür!", "Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!", "Habip, Ümit, Hatice, Hüseyin, Alaattin yoldaş yaşıyor! Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!"...

İşçi sınıfının devrimci iktidar mücadelesinin bir neferi olan senin büyük zorbalıkla katledişinin sermaye devletinin tahammülsüzlüğünün sonucu olduğunu bilerek hesabını soracağımızı zindan duvarlarının içinde

(Devamı s.24'de)

Şan olsun partimizin yeni mücadele yılına!

Şan olsun canıyla parti ve devrim davasını yüceltenlere!

İşçi sınıfının öncü müfrezesi, özlemlerimizin kurmayı partimiz TKİP, 12. mücadele yılını geride bıraktı. 12 yıllık partili mücadelemizde bugün daha kararlı, inançlı ve çelikleşmiş olarak yolumuza devam ediyor, ilmek ilmek bu toprakların devrimci geleceğini örüyoruz. Aradan geçen her yıla, kazandığımız deneyimlerin ve birikimlerin paha biçilmez olduğu gerçeğiyle bakıyor, hedefe biraz daha yaklaşmanın coşkusunu yaşıyoruz. Kapitalizmin karanlığına karşı güzel günlerin, mutlu günlerin sıcaklığını taşıyoruz. Geride kalan her yılda biraz daha olgunlaşıyor, biraz daha ustalaşıyoruz "taşı kırmakta, dostu düşmandan ayırmakta." Yaşamları köleleştirilmiş milyonlarca işçi ve emekçiye, güzel günlerin müjdesini veriyor, karanlığa karşı ateşi çalanların anılarıyla yürüyoruz.

Korkuyorlar bizden. Korktukları içinde en aşağılık yöntemlerle saldırıyorlar. Sayısız kez tanık olduk egemenlerin ve onların köpeklerinin saldırısına. Gözaltılar yaşadık, tutuklandık, işkencelerden geçirildik, Ulucanlar'da Habip ve Ümit yoldaş olduk, direndik. 26 Eylül 1999 tarihe alçakça gerçekleştirilmiş bir katliam ve devrimci tutsakların destansı direnişi olarak geçti. İnancımızı biledik.

22 Nisan 2001'de ölüm hücrelerine karşı bedenini açlığa yatırarak şehit düşen Hatice yoldaştık. Zulmün karşısında direndik, asla eğilmedi başımız.

19 Kasım 2009'da Alaattin Karadağ idik. Devrimin ve Partimizin şiarlarını işçilere taşırken karşılaştık cellatlarla. İstiyorlardı ki özgürlüğün meşalesi yanmasın. İstiyorlardı ki geleceğin güzel günleri aranmasın. İstiyorlardı ki teslim olunsun. Yaşamın her yanı prangalarla kilitlensin. Ama olmadı. Yapamadılar, yapamayacaklar. "Çatışıldı katillerle, çatışılması gerektiği gibi." Alaattin yoldaşın kararlılığı, militanlığı aydınlattı Esenyurt sokaklarını. Kızıl rengimize leke sürülemedi. Kanımızla, canımızla yeniden yazdık devrim sloganlarını. Biz devrimin ve sosyalizmin partisiyiz. Yürüyüşümüz sürecek, ta ki zafere dek.

Şehit yoldaşlarımızın bizlere devrettiği kızıl bayrağımızı dalgalandırmaya devam ediyoruz. İşçi ve emekçilere umudu taşıyor, özgür yarınlar için ayağa kalkmaya çağırıyoruz.

Partimizin yeni mücadele yılının coşkusu ve geçtiğimiz yıl sokak ortasında Alaattin yoldaşın katledilmesinin kiniyle Parti faaliyetimizi sürdürüyoruz. Esenyurt'un emekçi mahallelerine, işçilerin geçiş güzergahlarına Partimizin özgür sesini taşıyor, mücadele çağrısı yapıyoruz. Bu süreçte "TKİP 12 Yaşında, Devrimin Partisi 12 Yaşında!", "Yeni Ekimlerin Partisi 12 Yaşında!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Sosyalizm kazanacak!", "Yaşasın sosyalizm!", "Alaattin yoldaş ölümsüzdür!", "Alaattin yoldaş yaşıyor parti savaşıyor!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Katil polis hesap verecek!" TKİP imzalı yazılamalarımızı bölgenin birçok noktasına yaptık.

Alaattin yoldaşın alçakça katledildiği 4. sokağa "Alaattin yoldaş ölümsüzdür!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Katil polis hesap verecek!" şiarlı yazılamalarımızı gerçekleştirdik, yoldaşın direnişçi tutumunu selamladık.

Esenyurt'tan Komünistler

Deneyimler ışığında üniversite çalışmamız üzerine düşünceler

(Bu metin düzenli raporlar kapsamında üniversiteli bir yoldaş tarafından partiye sunulmuştur. Buradaki yayında belli kısaltmalar yapılmıştır...)

Bu yazı bir yanıyla bir "muhasebe ve iletim" niteliğinde, diğer taraftan ise bir dizi değerlendirme ve öneriler içermekte. Sürdürüp güçlendirmemiz gereken yanlarımıza kısaca değineceğim; zayıf ve aksayan yönlerimizi irdeleyen, çözüm yolları arayan bir yöntem izleyeceğim. Bunun üniversite çalışmamızın amaca uygun bir doğrultuda serpilip gelişmesine faydası dokunacağını umuyorum.

Sınıfın sesini üniversiteye ulaştırdık

Geride kalan öğrenim yılı içinde işçi sınıfının gündem ve mücadelelerini öğrenci arkadaşlarımıza taşımaya çalıştık. 1 Mayıs, 1 Nisan Tekel gibi işçi eylemlerine ilişkin faaliyeti çalışma alanımızda örgütledik. Siyasal hattımızı, örgütsel pratiğimizle tutarlı bir biçimde burada varedebildik. İş cinayetleri gibi konulara refleks gösterebildik. Bu konularda düzenlenen etkinlikleri elimizden geldiğince güçlendirmeye, öğrenciler içerisinde duyarlılık ve bilinç yaratmaya çalıştık. Tüm bunlar faaliyetimizin olumlu yönleri.

Ancak yanıbaşımızda ortaya çıkan Samatya Hastanesi şantiyesindeki, İSKİ'deki ve kısmen İstanbul İtfaiyesi'ndeki direnişlerin tamamen uzağında kaldık. Halbuki bu örnekler, tüm sene boyunca işlediğimiz sınıf mücadesinin hayattaki karşılığıydılar. En yakınımızdaki insanlarımızı bile oralara taşıyamadık. Üniversiteden örgütlenecek böyle bir destek kuşkusuz anlamlı olacaktı.

Öğrenci çalışması için bu gibi olanaklar iki sebepden dolayı çok daha önemlidir. Hem çok değişik toplumsal kesimlerden arkadaşlarımız, işçi sınıfının hiç de Kaf Dağı'nın ardındaki bir melaikeler topluluğu değil fakat kanlı canlı insanlar, üstelik mücadele eden insanlar olduğunu görecekler. Hem de bu direnişler, kadro tipimizin biçimlenmesinde ihtiyacını duyduğumuz türden -proleterce- bir katkı sağlayacaktır.

Ayrıca sınıf mücadelesini işlerken hiçbir zaman işçi direnişlerine üniversite cephesinden bir destek oluşturmakla sınırlı bir yaklaşım sergilemedik. Tüm bu meseleleri aynı zamanda, başta insanca yaşama-güvenceli gelecek istemi olmak üzere, gençliğin gündem ve talepleriyle bağdaştırmaya uğraştık. Bu da son derece olumlu.

Yakaladığımız doğru bir halka: Geleceksizliğe karşı mücadele

Uzunca bir süredir gençliğin geleceksizliğini, vurgulamanın ötesinde, üniversite çalışmamızın ve politikalarımızın neredeyse temel ekseni haline getirdik. Ve bunu kriz ve işsizlik gündemleriyle birleştirdik. Bunun birkaç nedenle son derece isabetli olduğunu düşünüyorum: Çünkü, bu işçi sınıfı ile öğrenci gençlik arasında bir kader ortaklığı, bir mücadele birliği oluşturmamızın somut-maddi zeminidir. Çünkü, geleceksizliğe karşı mücadele, eğitimin ticarileştirilmesi ve semayenin ihtiyaçları doğrultusunda giderek daha çok onların hizmetine sunulması önünde kurulan bir barikattır. Ve çünkü, krizin ekonomik, toplumsal ve siyasal etkileri tüm dünyada etkisini hissettiriyor. Kriz ve ABD'nin çözülen hegemonyası, yoğunlaşan saldırıları beraberinde getiriyor. Milyarlarda biriken bu hoşnutsuzluk ve öfke, bugün bazı özgün sebeplerden Türkiye'de şimdilik etkisi sınırlı da kalsa, değerlendirildiği oranda anti-kapitalist bir isyanın ve kalıcı mücadele mevzilerinin bir olanağıdır.

Kadın sorununun üstünden atlıyoruz

Sol hareketin genelinde olduğu gibi biz de kadın sorununa gereken önemi vermiyoruz. Çalışmayı çoğunlukla 8 Mart öncesindeki birkaç haftaya sıkıştırıyoruz. Oysa emekçi kadınların mücadele dinamizmi Türkiye devrimi için muazzam bir dinamik oluşturmaktadır. Öte yandan kadınların eşitlik ve özgürlük mücadelesine önderlik sorumluluğu herkesten

çok komünistlerin omuzlarındadır. (...)

Esnek araçların kullanımında belli bir mesafe katettik

Başta üç senedir yerelimizde çıkan dergi olmak üzere bir dizi esnek aracı, kampanyalarımızı güçlendirmenin, alanı politikleştirmenin etkili bir vasıtası olarak kullandık. Doğrudan parti çalışmasıyla tanışmakta zorlanacağımız sayıda ve çeşitlilikte öğrenci ile böylelikle ilişkiler kurduk.

İkinci dönem geleceksizlik konusunu bu araç ve beraberindeki bir karikatür sergisiyle derinleştirdik. Yine bu ad altında, biri direnişteki işçilerin katıldığı, diğeri "Anayasayı Tartışıyoruz" başlıklı iki etkinlik düzenledik. İkisi de gerek içerik gerekse çağrı açısından zayıf etkinliklerdi. Yakın çevremizi ikna ile uğraşırken dışa dönük fazla bir şey çıkamamış oldu. Yine de herşeye rağmen, solun atıl ve eylemsiz olduğu bir dönemde doğru bir irade ve inisiyatifti. Hiç bir şey değilse, belli bir aradan sonra bir başlangıçtı. Ve başlamayan şey ilerlemez.

Nitekim senenin sonunda gerçekleşen "Ahmed Arif, Nazım Hikmet ve Orhan Kemal Etkinliği" diğerlerinden farklı bir yerde duruyor. İçeriğin hazırlanmasından yerin ayarlanmasına, gelecek insanların çağırılmasına kadar pek çok kişinin sorumluluk ve inisiyatif aldığı, koşuşturduğu ve gönüllü bir çaba ortaya koyduğu bir etkinlik oldu. Müzik Klübü, Tiyatro Klübü gibi öbekler de çalışmanın bir parçası haline getirilebildi. Elbette etkinliğe konu olan kişilerin tarihi şahsiyetleri bu sahiplenmede etkili oldu.

Bu esnek aracımız bir dönem boyunca EG çalışmasının örgütleyen sınırlı enerji ile ilerletilmeye çalışılmıştı. Halbuki şimdi bu esnek çalışma, önceki senelerde başarıldığı gibi, öz örgütlülüğünü doğurabileceğinin ve kendini yeniden üretebileceğinin sinyallerini vermiş oldu. (...)

Soruşturma karşıtı mücadele ve kampanyamız

İdare baskısı, soruşturma terörü üniversitede sol, toplumsal içerikli siyaset yapan neredeyse herkesi etkiliyor. Devrimci olmaya falan da gerek olmuyor. Dolayısıyla buna karşı mücadele basit bir duyarlılık meselesi değil, üniversitedeki devrimci faaliyet için bir varlık-yokluk meselesi.

Sol gençlik örgütleriyle ilgili yaptığımız iddiasızlık, siyasetten uzaklaşma gibi tespitlerimiz ne yazık ki gerçeği yansıtıyor. Bu örgütlerin birçoğu sorunu kabul edip mücadele etmek yerine her seferinde bize çizilen sınırları kabullenip geri adım atıyor. Hatta kitle faaliyeti yürütmemeyi seçebiliyor.

Geri kalan azınlıksa durumun öneminin ve ciddiyetinin farkında değil. Bir mücadele hattına, hele bu konuda ortaklaşmaya ihtiyaç bile duymuyor. Ve sanırım örgütlü siyasetle uğraşan geniş bir kesimi kestiği halde, önümüzdeki dönemde de beklediğimiz türden bir örgütlü destek gelmeyecek. Özellikle İstanbul'daki üniversitelerde grupların çoğu aşağı yalaktan su içmiyor ve kibri bir üstünlük sayıyor.

Gelelim öğrenci arkadaşlarımızın genelinin bu duruma yaklaşımına... Öğrencilerin geneli siyasetle şimdilik çok mesafeli. Dolayısıyla siyaset yapanların karşılaştıkları sorunları muzır bir azınlığın meselesi olarak görüyorlar. "Su testisi su yolunda kırılır.", "Sen de rahat dur be kardeşim biraz!" türünden algılayışlar yaygın. Düzen siyasetinin ikiyüzlülüğüne ve genel alarak da siyasete karşı büyük bir antipati var. Ayrıca soruşturma ve cezaların çok da haklı olmadığını hissetmekle beraber, neredeyse hepsi kanıksamış durumdalar.

Kampanyamızın öğrenci kitlesi içerisindeki etkisizliğinin -kendi öznel zaaflarımız dışındaki- başlıca sebebinin bu olduğunu sanıyorum.

Peki bunu nasıl aşabiliriz?

Sanırım daha temel şeylerden başlamalıyız. Düşünce özgürlüğü üzerinden bir "aydın" duyarlılığı oluşturmaya çalışabiliriz. "Siyasetin yalnızca egemenlerin, 'devlet büyüklerimizin' harcı olmadığı, devrimci politikanın asıl bizim kaderimizi kendi ellerimize almamızın bir vasıtası olduğu" işlenebilir. Tüm bunlarda yaratıcı ve çarpıcı olmamız, güldürüyü ve bolca karikatürü kullanmamız elimizi güçlendirecektir. Özellikle mizah çok etkili bir silah.

Ajitasyon ve propagandada daha da derinleşmeliyiz

Soyut bir sosyalizm propagandası asla insanları devrimcileştirmekte yeterli değil. Güncel sorunları da aynı ustalıkla işleyebilmeli, bunlar ile nihai amacımız arasındaki bağı insanların zihninde de kurabilmeliyiz.

Devrimci-ilerici yayınların ve burjuva medyanın incelenmesini, vaktimizden çalmamak kaydıyla, ayrı bir iş olarak ele almalıyız. Siyasal

gündemler kataloğumuzu çeşitlendirmemize önemli katkısı olacaktır bunun. Öne çıkartmak istediğimiz, gündemleştirmek istediğimiz başlıkları seçip vurucu bir tarzda kullanmalıyız. Buralarda düzenin teşhiri için sayısız malzeme var.

Ayrıca insanların arasında konuştuğu belli başlı şeyler üzerine sözümüzü söylememiz toplumsal ölçekte siyaset yapmanın bir gereğidir. Geçtiğimiz sene, hem pyo'larımız, hem yerel dergimiz, hem de duvar gazetesi tarzı araçlar oldukça kullanışlı olmuştu.

Eğitim sorunu

Teorik-ideolojik eğitim sadece partimizin çizgisini kavrayabilmek için gerekli değil. Aynı zamanda net ve berrak bir politik bakış açısı edinmemiz ve siyasal aklımızın gelişmesi için de olmazsa olmaz ihtiyaç. Üstelik ideolojik eğitim sorununu pratik bir sorun olarak da görüyorum.

Çevremizde mücadeleye kazanmamız gereken o kadar çeşit insan var ki, hepsi de ayrı bir dilden konuşuyor ve kafalarında farklı türden sorular ve (ön)yargılar var. Hepsinin birden üstesinden gelebilmemiz, bu insanları kazanabilmemiz, biraz da bu konularda donanımlı ve değişik toplumsal kesimlerin tartışmalarına aşina olmamızı gerektiriyor. Bunun için Marksizmin temellerinden bir dizi başka konuya kadar sağlam teorik bir eğitimi ustaca verebilmemiz gerekli.

Bu konuda birkaç önerim olacak:

Fasiküller halinde eğitim metinleri çıkartmak iyi bir fikir olacaktır. Öncelikle eğitimin içeriğini merkezileştirmeliyiz. Bu hem orada başka, burada başka aktarılmasının önüne geçer. Hem de her yerelde bu eğitimi verecek yetişmiş insanlar olmayabilir, bu durumda işleri kolaylaştırır.

Ayrıca bu alandaki birikimimizi kalıcılaştırmalıyız. "Söz uçar yazı kalır." Her seferinde yeni baştan başlamak büyük bir enerji ve vakit kaybı oluyor. Üstelik atlanan, eksik kalan yerler olma riski de var.

Hem içeriğinin kapsamı, hem düzey olarak iki veya üç seviyeye ayırabiliriz. Belli bir birikimi olan kişilerin rahatlıkla anlayabildiği metinlerde, bu işle yeni haşır neşir olan birisinin anlamını bilmediği, idrak edemediği, çözemediği o kadar çok şey olur ki. Ve bizim insanımız genelde çok okumayı da sevmediğinden kitabı bir kenara fırlatıp atabiliyor. Eğitim çalışmalarında kaynakların okunmaması sık rastlanılan bir durum.

Elbette ben bu eksiklikler ve üşengeçlikle barışık olalım demiyorum. Ancak "profesyonel bir başlangıç" insanların kafasındaki soru ve sorunlar kataloğunu zenginleştirecektir. Ve konuya ilişkin artan bu soru işaretleri insanları meraklandırıp daha fazlasını okumaya itecektir.

Buna ek olarak bir "talimatname" gibi değil ama bu eğitim metinlerinin yanında eğiticilere, sunum yapacak kişilere daha verimli bir çalışma için yöntemsel önerilerde bulunacak bir dizi ipucu da hazırlanabilir.

Ayrıca bu gibi eğitim öbekleri bir kişinin konferans verir gibi konuşması, diğerlerinin edilgen dinleyiciler olarak kaldığı işleyişlerde gereken verimi sağlayamayabiliyor. Bunun yerine anlatıcının her hafta değiştiği, yuvarlak, herkesin birbirinin yüzünü görebildiği bir oturma düzeninde ve 3-8 kişi arası gruplarda daha katılımcı olunuyor. İlk zamanların acemilik ve çekingenliği yeni birilerinin söz almasıyla aşılabiliyor. Bir diğer nokta da bir sınama değil paylaşım atmosferinin yaratılmasıdır.

Örgütlenme ve kadrolaşma sorunumuz

Önümüzdeki dönem için bu çalışma alanında yoğunlaşmamız ve üstesinden gelmemiz gereken en büyük sorunumuz örgütsel varlığımızı kalıcılaştırmaktır. Mezuniyet, başka alana geçme, disiplin cezaları, örgütlü siyaseti bırakma vb. sebeplerden çıktılar yaşanabiliyor. Tüm bunlar bir çalışmayı zayıflatacak etkenlerdir. Fakat kalıcılık derken kişilerin sürekliliğinin ötesinde birşeyden bahsediyorum.

Atılım için öncelikle birikim

Elbette üniversitedeki çalışmamızın güçlenmesi, serpilip gelişmemiz, diğer alanları beslememiz istenilir bir durumdur. Hatta üniversitedeki, düzen güçleri de dahil, en etkili ve örgütlü politik özne olmayı hedeflemeliyiz.

Ancak böylesi bir sıçrama için ilk olarak ayaklarımızı sağlam bir zemine basmamız gerekiyor. Üniversitede çalışmayı yürütecek örgütün omurgasını çakmalıyız. Başlangıçta bu niteliği yakalayamazsak zaaflarımızı aşmak bir yana kronikleştiririz. Üstelik karşımıza çıkan olanakları hakkını vererek değerlendirebilmenin de, sağlıklı bir kadrolaşmanın da başlıca şartı, bunu omuzlayacak nitelikli ve kararlı bir ekiptir.

Niçin (gereğince) örgütlenemiyoruz?

Etrafımızda azımsanmayacak sayıda insan var. Tamamı da politik olarak bize yakınlık besliyor. Yüzleri bize dönük. İyi bir diyaloğumuz da var. Çiftçiler bile tohumu ekiyor, toprağı sürüyor, ekinleri suluyor. Ama senede birkaç kez mahsülün hasadını yapmasını da biliyor. Biz ise emeğimizin meyvelerini toplamayı genelde ihmal ediyoruz.

Uzun erimli düşünürsek, etrafımızda kaç kişinin olduğunun, nasıl iyi bir ilişki içinde olduğumuz, hatta bizimle eylemlere gelmelerinin, etkinliklerimize katılmalarının bile hiçbir anlamı ve kalıcılığı yoktur. Önemli olan kalıcı mevziler yaratabilmek, bu ilişkileri tanımlı ve örgütlü bir düzeye yükseltebilmektir. Öbür türlüsü sadece zahiri bir görüntüdür ve geçici olmaya mahkumdur.

Küllenen ilişkiler ve örgütsel normlar

Yüzünü bize dönmüş, bizle hareket eden, ancak ne kısa ne uzun vadede örgütlü mücadeleye girmek gibi pek bir niyeti olmayan bolca arkadaşımız var. Ne yazık ki bu durum sadece dostluk ilişkisi düzeyindedir. Bu arkadaşlardan daha fazlasını beklemek de yersiz olur. Elbette belli koşullar sağlanırsa birlikte olmamızın da bir sakıncası yoktur.

Ancak aramızdaki ilişkiyi tanımlayamamamız, örgütlenmemiz açısından ciddi sorunlara yol açıyor. Birlikte bol miktarda vakit geçiriyoruz. Etkinliklere, gazete okuma çalışmasına katılıyoruz. Bir kısmı iyi de konuşup tartışıyor.

Örgütlü ilişki ile arkadaşlık ilişkisi arasındaki ayrımın silikleşmesi

Yeni tanıştığımız, mücadele etmeye niyetli, "sıfır kilometre" arkadaşlarımıza da bu aynı ortamda davayı anlatmaya, onları örgütleyip kazanmaya çalışıyoruz. Ancak bu işlerde yeni, birçok şeyi yapmaya hazır olarak gelmiş arkadaşlarımız etraflarına bakıyorlar ve kendi kendilerine diyorlar ki, "demek örgütlülük dedikleri bundan ibaretmiş", "aslında o kadar da kasmaya gerek yokmuş". Çünkü etraflarında çok konuşan ama hiçbir şey yapmayanlar, yeni gelenlerin de kıstaslarını ve örgütlülük normlarını belirliyor. Çok geçmeden biz öncekilerin kendimize koyduğumuz sınırlar, yeni gelenlerin de sınırlılıklarına dönüşüyor.

Böylece arkadaş çevremize bir yenisi daha katılmış oluyor. Üstelik dışarıdan da böyle algılanmamıza yol açabiliyor. Kolektifimizin hepimizin sosyal ihtiyaçlarını da karşılamasından doğal bir şey yok. Hatta kendi örgütlenme sürecimde bu da önemli bir rol oynamıştır. Ancak sosyalleşme ihtiyacını karşılayıp mücadele ihtiyacına cevap vermeyen bir bileşim neye hizmet edebilir?

Bu grubun içerisindeki birinin diğerini geriye çekmesi ise sık rastlanan bir durum. Özellikle örgütün müdahalesinin olmadığı koşullarda maalesef yeni ilişkilerimiz de bu duruma eklemleniyor.

Hem çevre ilişkilerimizi daha tanımlı hale getirmeli, hem de yeni temas kurduğumuz insanları, gelecek vaadedenleri soğuyup küllenmiş ilişkilerden ayrı ele almalıyız. Bu tabi diğerleriyle hiç ilgilenmeyeceğimiz anlamını taşımıyor.

İlişkilerimizi politikleştirmekte zorlanıyoruz

Birlikte hareket ettiğimiz insanlarla nadiren siyasi sohbetler gerçekleştiriyoruz. Bu olduğu zaman da "sol magazin" düzeyini geçmiyor. Siyasi tartışmaların neredeyse hiç olmadığı böyle bir ortamda yeni ilişkileri politikleştirmemiz de mümkün olmuyor. Bunu bir şekilde aşmalıyız.

Hedefli bir kadrolaşma politikası

Dışa dönük olmayan bir faaliyeti hiç doğru bulmuyorum. Ancak "onu da 'bağlayalım'", "şunu da kaçırmıyalım" gibi bir düşünceye kapılırsak, maymun iştahlılık etmiş oluruz. Elimizdeki fırsatları da kaçırırız. Örgütlenmek, kadrolaşmak zor bir iş, yoğun bir çaba isteyen bir iş. Sosyal ilişkimiz çok önemli, ancak iki sohbet çevirerek kimseyi örgütlü mücadeleye kazandıramayız.

Bu konuda kafası net ve kararlı olmalıyız. Hedeflediğimiz, örgütlemeyi kafaya koyduğumuz görece az sayıdaki insanı belirlemeli, onlarla "özel bir tarzda" ilgilenmeliyiz. Hem yaşantılarını kuşatmalı, hem de büyük bir emek vererek üzerlerine düşmeliyiz.

Taze güçlere yönelmeliyiz

Bir insanı dönüştürmek için önce hayatına girmeliyiz. Okulun dışında, akşam evde de onunla vakit geçirmeliyiz. Ve her şeyden önce örgütlenme hedefimizi saptarken taze, istekli ve azimli unsurlara öncelik vermeliyiz. Hele ki proleter kökenli olanlarını kaçırmamalıyız.

Yalçın /24 Eylül 2010

Büyük direnişin ve vahşi katliamın 10. yılı...

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

Seyhan Doğan	Alp Ata Akçagöz
Şefinur Tezgel	Rıza Poyraz
Yazgülü Güder Öztürk	Umut Gedik
Ali Ateş	İlker Babacan
Aşur Korkmaz	Fahri Sarı
Cengiz Çalıkoparan	Sultan Sarı
Fırat Tavuk	Fidan Kalşen
Murat Ördekçi	Berrin Bıçkılar
Mustafa Yılmaz	Yasemin Cancı
Özlem Ercan	Halil Önder
Nilüfer Alcan	Murat Özdemir
Gülser Tuzcu	Ali İhsan Özkan
Ahmet İbili	İrfan Ortakçı
Ercan Polat	Hasan Güngörmez

Anıları önünde saygıyla eğiliyoruz!

